

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№ 2 (197)
ЛЮТИЙ
2021 РОКУ**

ЦЕРКВА НА ДНІПРОПЕТРОВЩИНІ РОЗВИВАЄ СОЦІАЛЬНЕ СЛУЖІННЯ ТА РОБОТУ З ДІТЬМИ

5 лютого в місті Апостолове на базі церкви «Євангеліст» відбулася звітна конференція Дніпропетровського обласного об'єднання УЦХВЕ. Тема конференції, яка збирала більш як 150 делегатів, — «Церква, яка очікує...»

Особливістю діяльності об'єднання у 2020 році можна назвати будівництво домів молитви — нові споруди з'явилися у смт. Межевій, смт. Петропавлівці, с. Сурсько-Литовському. Ще шість церков продовжують будівництво. Загалом же в області на сьогодні діє 71 церква УЦХВЕ і налічується понад 5500 вірян. Розвивається соціальне служіння: на базі чотирьох церков працюють

реабілітаційні центри, сім церков задіяні в тюремному служінні, є два притулки для дітей-сиріт. Окремі церкви влаштовують добротинні обіди.

Ще одна сфера, що динамічно

розвивається, — дитяче служіння. Майже 250 викладачів працюють у 58 недільних школах, котрі з радістю відвідують понад 1400 учнів. Протягом минулого року в області провели 24 дитячі християнських

табори. Працює християнський дитсадок. Відкрив конференцію старший пресвітер обласного об'єднання Михайло Мокієнко, який порушив важливу тему душеопікунства пасторів.

«Де сам служитель може отримати душеопікунську допомогу? Бажано, щоб кожен служитель мав духовного батька, духовного брата, духовного сина. Є обласна рада та єпископ — до них можна звертатися. Бо головне завдання єпископів — пасти пасторів» — підкреслив Михайло Михайлович.

Чудовим співом делегатам служив місцевий хор, лунали привітання і заклики до молитви. Після чого розпочалася звітна частина. Про роботу за рік звітували старший пресвітер, його заступники та завідувачі відділів обласного об'єднання. Після обіду у форматі запитання-відповідь відбулося ток-шоу зі старшими

служителями. Модератор Тарас Герасимчук торкнувся питань, які сьогодні турбують не тільки віруючих людей, — таких, як вакцинація, трансляція через youtube проповідей та пророцтв про «останні часи», а це — теми душеопікунства, світоглядних розбіжностей між молодшим і старшим поколіннями, політичної активності християн тощо.

Словом служив старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко, провівши семінар на тему «Наріжний Камінь».

«Церква на землі має бути дієва — усе життя Ісуса, весь Його шлях був у дії. Якщо ти віриш у Бога і не дієш для Нього, можеш почути: «Лукавий рабе»... Будьте сіллю! Дайте місце Духу Святому», — закликав Михайло Степанович церкву на Дніпропетровщині.

chve.org.ua

ЖИВИМО СЬОГОДНІ

«Отож не журіться про завтрашній день, бо завтра за себе само клопочеться. Кожний день має досить своєї турботи!» (Мт. 6:34).

Яка проста Господня наука. І як іноді важко практикувати її. Перед цим Ісус пояснює, що Отець Небесний добре знає, що нам потрібно. Дбати насамперед нам треба про те, щоб шукати Царства Божого і правди його. А завтрашній день — не наш клопіт. Але це теорія, хоча й біблійна, а як із практикою?

Аналізуючи біблійні ознаки, про які говорив Ісус, будучи на землі. Своїм учням-апостолам, можна зробити висновок, що ми живемо в останні часи. Але, згідно з Євангелієм, ніхто не знає точного часу другого приходу Ісуса Христа: «А про день той і годину не знає ніхто: ані Анголи небесні, ані Син, лише Сам Отець» (Мт. 24:36).

Які почуття ми переживаємо, читаючи ці рядки? Страх? Тривогу? Невпевненість? Чи, може, радість — наближається прихід нашого Господа? Згадані вище слова Ісуса Христа з Мт. 6:34 дають зрозуміти, що неспокій у завтрашнім дні для нас не необхідний. Ми маємо право жити з миром в серці незалежно від того, в яких обставинах опиняємось.

Отець Небесний добре знає про наші потреби, про те, що нам і нашим дітям треба їсти, одягатися, про все, що нам необхідне кожного дня. То чому ж ми іноді не можемо позбутися страху перед завтрашнім днем? Пенсія чи зарплата така мала, а ціни на газ і електроенергію піднялі, що я буду робити? А якщо це захворію? А якщо помру?

Ці думки посилає нам ворог, і вони приходять в наше життя тоді, коли ми забуваємо, що кожен наш день — це дорогий дар Божий. Наше життя насправді — це не вчора і не завтра. Наше життя — це сьогодні.

Хтось пожартував: не думайте, що завтра почнетесь, коли ви прокинетесь після нічного сну, — все-одно буде сьогодні.

Це не означає, що нам не треба думати про завтрашній день. Навчимося планувати своє майбутнє, але не залежати від нього, пам'ятати, що Господь — головний Творець і Виконавець наших планів і мрій, якщо ми довіряємо Йому.

Реальна історія. Одному віруючому чоловікові поставили страшний діагноз — рак. За прогнозами лікарів жити йому залишалося кілька тижнів. Тому вони змушені були повідомити йому про це. Лікар старався знайти правильні слова, повідомити про вирок у максимально м'якій формі. На його величезне здивування, хворий, почувши, що жити йому, можливо, залишилося кілька тижнів, вигукнув: «Це найкраща новина, яку мені довелося почути за останній час!». «Найкраща

новина?» — був вражений лікар.

І хворий відповів: «За довгі роки увірування я навчився жити, не забігаючи далі, ніж на день уперед, а ви кажете, що мені гарантовано аж кілька тижнів».

Так жив Ісус, і так Він вчив жити нас. Апостол Павло також вмів жити, не турбуючись про завтрашній день. Згадаймо Фил. 4:6 — «Ні про що не турбуйтеся. Але у всьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою».

Знову і знову Господь наполегливо радить нам ні про що не турбуватися, якщо ми довірили своє життя Йому. Єдине, про що нам справді варто турбуватися, — як краще розуміти і виконувати Його волю.

Один брат у нашій церкві на запитання, як жити, любить відповідати: «Сьогодні краще, як учора». У певному сенсі він має рацію. Вчора минуло, ми не маємо над ним влади. Завтра — у руках нашого Бога. А сьогодні — це і наше життя.

Це нова милість Божя, це Його благодать, яку Він посилає нам щодня, добре знаючи, які проблеми нам треба вирішувати. Це привілей виконувати Його волю, яку Він має на цей день для кожного з нас.

Це можливість прославити нашого Спасителя у щоденних ділах, у щоденному служінні перед Його лицем.

Зрештою, це привілей за всяких обставин бути дитиною Всемогутнього Владика, Царя царів і Пана над панами.

ПІСНЯ ЛЮБОВІ ДО БОГА

Справжнє покаяння приводить до змін, натомість докори совісті приносять осуд і ведуть до смерті. Тут немає змін серця і поведінки.

«Бо смуток для Бога чинить каяття на спасіння, а про нього не жалуємо, а смуток світський чинить смерть» (2 Кор. 7:10).

Всякий гріх має наслідки. Справжнє покаяння не уникає наслідків, а розбирається з ними.

«Тому, коли принесеш ти до жертівника свого дара, та тут ізгадаєш, що брат твій щось має на тебе, залиши отут дара свого перед жертівником, і піди, примирись перше з братом своїм, і тоді повертайся, і принось свого дара» (Мт. 5:23-24).

Покаяння усуває з плечей тягар вини і приносить перемогу над гріхом.

Покаяння усуває страх з серця — досконала любов виганяє його геть. Покаяння — це як пісня любові

Богу. Відсутність покаяння — це повільна смерть.

Покаяння приносить свободу. Якщо ми не каємося, це впливає на наші стосунки і з Богом, і з людьми.

Гріх впливає навіть на землю: «Послухайте слова Господнього, Ізраїлеві сину, бо Господь має прю із мешканцями земними, бо нема на землі ані правди, ні милости, ані

богопізнання. Клянуть та неправду говорять, і вбивають та крадуть, і чинять перелоб, поставали насильниками, а кров доторкається крові. Тому то в жалобу земля упаде, і стане нещасним усякий мешканець на ній з польовою звіриною й з птаством небесним, і також морські риби погинуть» (Ос. 4:1-3).

Істинне покаяння — єдина правильна реакція на викриття, яке приносить тихий спокійний голос люблячого Бога.

«МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ ГОТОВЕ ДО СПІВПРАЦІ З ЦЕРКВАМИ»

Старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко разом з іншими представниками Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій 11 лютого зустрівся з міністром освіти й науки України Сергієм Шкарлетом, щоб обговорити питання подальшої взаємодії.

Глави Церков порушили питання про викладання предметів духовно-морального спрямування в державних закладах освіти і визнання державою дипломів вищих духовних закладів. Головуючий у ВРЦіРО глава УГКЦ Блаженніший Святослав подякував міністру за створення експертної комісії з етики і предметів духовно-морального спрямування, повідомляє сайт ВРЦіРО.

На думку членів Ради Церков, «Християнська етика» та інші подібні предмети — це позитивний та ефективний елемент виховної складової освітнього процесу.

Міністр нагадав, що предмет «Християнська етика», програма якого не передбачає жодних релігійних обрядів

і яку розробляли представники різних церков, вже 15 років викладається в школах України, а в західних регіонах — ще довше. Він наголосив, що в цьому питанні держава виходить із міжнародних зобов'язань України забезпечити право віруючих батьків на релігійне виховання своїх дітей поряд зі збереженням світського характеру освіти в державних і комунальних школах.

Окрім цього, учасники зустрічі обговорили питання практичної реалізації принципу «гроші за дитиною». Починаючи з 2019 року державне фінансування шкільного навчання можуть отримувати всі учні, у тому числі ті, які навчаються у приватних закладах освіти, заснованих релігійними

організаціями. Таке зобов'язання держави передбачено у п.10 ст. 78 Закону України «Про освіту».

Релігійні діячі пояснили також міністру суть своїх зауважень щодо антидискримінаційної експертизи підручників і навчальних програм, запровадженої МОН. На їхнє переконання, останнім часом спостерігається спотворення ідеї забезпечення рівних прав і можливостей, коли під гарними гаслами боротьби з дискримінацією з освітнього процесу усуваються моральні орієнтири, сімейні цінності, духовне і культурне надбання українського народу.

«Міністерство освіти й науки України завжди готове до повної співпраці, особливо коли йдеться про мораль, про позитивні якості, закладені в релігії, про встановлення тих форм життя, які є базовими у нашій суспільній взаємодії», — зазначив Сергій Шкарлет, міністр освіти і науки України.

ПРО НОВИЙ ЗАПОВІТ – КОРОТКО

Слово «Євангеліє» означає «Добра Новина». Майже половину Нового Заповіту становлять чотири розповіді про життя Ісуса і про Добру Новину, яку Він приніс на землю. У кожному з Євангелій ці теми розглядаються з різних поглядів і адресовані різній аудиторії; разом вони відкривають повну картину життя і вчення Ісуса. Приблизно третина Євангелія присвячена подіям останнього тижня Його життя на землі, зокрема Його розп'яттю і воскресінню.

Євангелія

Євангеліє від Матвія звернене до юдейської аудиторії і пов'язує Старий Заповіт з Новим. Тут Ісус показаний як Месія і Цар, обіцяний у Старому Заповіті. Матвій ставить акцент на владі і могутності Ісуса.

Марко, ймовірно, писав своє Євангеліє для прагматичних римлян. У цьому Євангелії основна увага приділяється Ісусовим діям. Марко детально, крок за кроком, описує, що робив Ісус на землі.

Лука був лікарем, а ще – талановитим письменником. У його Євангелії наводиться багато подробиць, цікавих людям, особливо про те, як Ісус ставився до бідних і знедолених. Книга Луки відзначається оптимізмом.

Стиль Івана відрізняється від стилю авторів інших Євангелій – у його Євангелії більше роздумів. Іван виділяє сім чудес (ознак), які вказували, що Ісус був Сином Божим, і розвиває цю тему упродовж усієї оповіді.

Історичні книги

У Книзі Дій святих апостолів

розповідається, що сталося з послідовниками Ісуса після того, як Він вознісся на небо. Керівниками церкви, що швидко зростала, стали Петро і Павло.

Апостоли забезпечували духовну підтримку молодій церкві, формулюючи свої вірування і постулати в низці послань. 13 з них (від Римлян до Филимона) написав апостол Павл, який ніс християнство поганським народам.

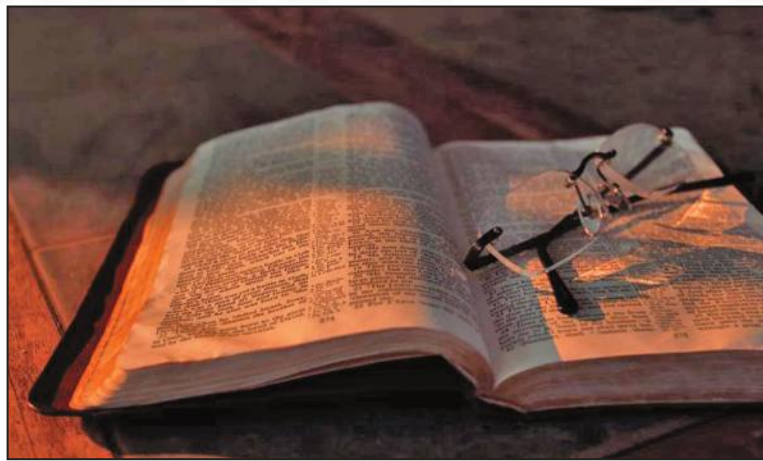
Послання до римлян написане для освіченої аудиторії; богословські ідеї викладені логічно і впорядковано.

1 Коринтян – дуже практичне послання, у ньому розглядаються проблеми неспокійної Коринтської церкви: питання шлюбу, розколив, розпусти, публічного поклоніння і судових розглядів.

2 Коринтян Павло написав, захищаючись від звинувачень деяких лжеапостолів.

Послання до галатів – короткий варіант Послання до римлян, де розглядається питання формального дотримання Закону. У ньому показано, що Христос приніс свободу, а не рабське підпорядкування низці законів.

Хоча Послання до ефесян написане

у в'язниці, це найоптимістичніше і найбільш підбадьорливе послання Павла. У ньому говориться про переваги тих, хто вірує у Христа.

Церква у Филипах була однією з найулюбленіших Павлових церков. У дружньому Посланні до филип'ян говориться, що радість можна зберегти в будь-якій ситуації.

Послання до колоссян спростовує певні культи, говорить про досконалість віри в Христа.

До того, що зробив Ісус, нічого не треба додавати.

1 Солунян написане на початку служіння Павла, це послання коротко розповідає про історію церкви, а також містить поради Павла з вирішення конкретних проблем.

У 2 Солунян Павло рішучіше говорить

про ті самі проблеми, що і в Першому посланні, зокрема, відповідає на питання церкви про другий прихід Христа.

Наприкінці життя Павло обрав своім наступником молодого чоловіка на ім'я Тимофія. Два послання до Тимофія – це керівництво для молодого пастиря.

2 Тимофія написане незадовго до смерті Павла і містить його останні повчання юному помічнику.

Тит був залишений на Криті, бо в тамтешній церкві було багато проблем. Павло дає йому практичні поради із цього приводу у своєму посланні.

У Посланні до Филимона Павло закликає Филимона, власника втікача-раба Онисима, простити рабу і прийняти його як брата в Христі.

Невідомо, хто написав Послання до євреїв, але, ймовірно, це послання

адресоване християнам, яким загрожувала небезпека повернутися до своєї колишньої релігії. У ньому тлумачиться Старий Завіт, багато юдейських практик пояснюються як символи, що готують до Христа.

Апостол Яків, людина дії, у своєму посланні описує, як слід поводитися віруючому.

Перші християни часто стикалися з жорстокою опозицією, і Петро у своєму Першому посланні утішає і підбадьорює християн, які зазнають гоніння за віру.

На відміну від Першого, Друге послання Петра присвячене внутрішнім проблемам. Воно застерігає від лжевчителів.

1 Івана – це тонке пояснення основних істин християнського життя. Іван умів наповнити прості слова – такі, як світло, любов і життя – глибоким сенсом.

У 2 Івана апостол застерігає від лжевчителів і радить церкві, як відповідати їм.

3 Івана – це послання, яке, урівноважуючи 2 Івана, рекомендує християнам бути гостинними відносно істинних учителів.

Послання Юди – це коротке, але рішуче засудження єретиків.

Пророчі книги

Книга Об'явлення – книга видін і символів. Це єдина книга Нового Заповіту, яка присвячена пророцтву. Вона завершує історію, що почалася в Книзі Буття, і розповідає про космічну битву добра і зла, яка ведеться у світі.

Книга Об'явлення закінчується описом нового неба і нової землі.

МОЛДОВСЬКІ П'ЯТИДЕСЯТНИКИ ОБРАЛИ НОВОГО ГОЛОВУ СОЮЗУ ЦЕРКОВ

За дорученням старшого єпископа УЦХВЄ Анатолій Козачок з дружиною відвідали Молдову для участі в 10-му з'їзді Союзу церков п'ятидесятників Республіки Молдова, що відбувся 30 січня в м. Бельці.

У звітній частині з'їзду старший єпископ Петро Борщ, якому нещодавно виповнилося 70 років, подав звіт про своє 28-річне служіння, після чого склав мандат керівника. З'їзд задовольнив відставку брата та рішенням Ради Союзу присвоїв йому статус почесного єпископа Союзу п'ятидесятників Молдови.

На посаду нового головуєчого єпископа делегати з'їзду одностайно обрали єпископа Віктора Павловського.

Представляючи Міжнародну Асамблею Християн Віри Євангелійської (МАХВЄ), Анатолій Миколайович разом з іншими іноземними делегаціями підтримав молдавське братство: «Бажаю новообраному старшому єпископу Віктору Павловському та всій національній команді, незважаючи на нинішні умови та виклики, триматися покликання та нашого Глави Ісуса Христа».

chve.org.ua.

МИХАЙЛО ПАНОЧКО: «БАЖАЄМО НАШИМ ПАРЛАМЕНТАРІЯМ ВІДПОВІДАЛЬНО СТАВИТИСЯ ДО МАНДАТУ ТА РОЗУМНО ВИКОРИСТОВУВАТИ ЧАС»

На запрошення керівництва Верховної Ради України старший єпископ Михайло Паночко разом з групою релігійних діячів ВПЦіРО взяв участь в урочистому відкритті п'ятої сесії Верховної Ради дев'ятого скликання 2 лютого.

Голова парламенту Дмитро Разумков у своєму виступі озвучив чотири найголовніші завдання для парламентської роботи під час нової сесії: тарифна політика, розвиток промисловості, реформа судуострою та належні умови життя для українських громадян, по-відомляє сайт ВПЦіРО.

Представники Ради Церков ознайомилися з планом законотворачої роботи парламенту та обмінялися думками з окремими народними депутатами щодо ініціатив,

які найбільше турбують віруючих громадян.

У відкритті сесії взяли участь головуєчий у ВПЦіРО, глава Української Греко-Католицької Церкви Святослав Шевчук та глави більш як десяти Церков і релігійних організацій нашої країни.

«Перед Україною стоять серйозні виклики. Бажаємо нашим парламентарям розуміти це і відповідально ставитися до наданого мандату, розумно використовувати час», – підкреслив старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко.

МІСІОНЕРСЬКА ШКОЛА МІСІЇ «ГОЛОС НАДІЇ» СТАРТУВАЛА 2 ЛЮТОГО

2 лютого 2021 року у м. Сколе в Карпатах відбулося відкриття місіонерської школи «Голос Надії».

10 хлопців та 10 дівчат протягом трьох місяців здобуватимуть теоретичні знання

з біблійних дисциплін тощо. Після кількомісячної практики вони матимуть можливість стати працівниками «Голосу Надії».

На відкритті були присутні директор місії Микола Синюк та його заступники Євген Мельничук і Віталій Оніщук, старший пресвітер

об'єднання церков ХВЄ у Львівській області Володимир Якимів, працівники інформаційного відділу та офісу місії Юрій Вавринюк, Юрій Троць, Віктор Мокійчук, Ярослав Гаврилюк.

Навчання проходитимуть на базі місцевої місіонерської церкви «Голос Надії», пастор Іван Онисів.

ДО 100-РІЧНОГО ЮВІЛЕЮ П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКОГО РУХУ В УКРАЇНІ ПЛАНУЮТЬ ВИДАТИ КНИГУ, НАДРУКУВАТИ ПАМ'ЯТНУ МОНЕТУ ТА ЗНЯТИ ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ ФІЛЬМ

Про це стало відомо під час онлайн-наради керівників департаментів служб УЦХВЄ 2 лютого, повідомляють на сайті УЦХВЄ.

Під час заходу обговорили також підготовку до звітної конференції УЦХВЄ, яка відбудеться 20-21 травня.

Її передуватиме засідання Міжнародної Асамблеї Християн Віри Євангелійської (МАХВЄ), що пройде у Києві 19 травня. Глави п'ятидесятницьких Церков з різних країн світу зможуть доєднатися до святкової конференції українського братства.

Як стало відомо, до ювілею готується видання книги, друк пам'ятної монети та зйомка документального фільму.

Кожен з департаментів у міру можливостей долучиться до підготовки. Це насамперед збір довідкового матеріалу, свідчень, фактів про різні служіння, що здійснювали брати і сестри у 20-ті роки минулого століття. Мета дослідницької роботи – погляд у майбутнє п'ятидесятницьких церков в Україні через призму минулого і сьогодення.

Прозвучала ідея створити виставку архівних документів – таких, як членська книга однієї з церков початку

минулого століття, яку учасникам наради продемонстрував директор сімейного департаменту Володимир Бричка. Це можуть бути також старовинні видання Біблії, рукописні пісенники тощо.

Ведучий наради, перший заступник старшого єпископа Анатолій Козачок представив директорам департаментів нового координатора з роботи з громадськими організаціями Ярослава Котилка.

Ярослав ознайомив учасників наради з ідеєю створення Асоціації громадських організацій, членство в якій дасть можливість віруючим людям долучитися до громадських рад в органах місцевого самоврядування. Тобто церкви отримають ще один

інструмент, аби протистояти впровадженню антимиціональних та несправедливих рішень і навпаки – сприяти запровадженню соціальних і благодійних проєктів.

Що така ідея на часі, підтвердив директор соціального департаменту УЦХВЄ В'ячеслав Когут, який навів конкретні сфери служіння, у яких створення громадських організацій та асоціацій допоможе вирішити чимало відкритих проблем.

Також учасники наради розглянули питання популяризації книг та друкованих видань підготовлених братством, питання щодо альтернативної служби в армії тощо.

chve.org.ua.

ЦЕРКВА ОНЛАЙН: ПРОЩАВАЙ, СТАРИЙ СВІТЕ

Життя церков різко змінилося під час локдаунів через епідемію COVID-19. Багато християнських громад в Україні перевели церковні події в онлайн-формат: YouTube, Zoom тощо, оскільки вони мають потужні внутрішні медіа. Іншим довелося пристосовуватися до сучасних тенденцій.

Жорсткий карантин став для людей в цілому, і для церкви зокрема, викликом, а перехід в онлайн дав нові можливості. Серед позитивного – вивільнився час для сім'ї, особисто зростання, молитви. Пастор церкви «Фавор» Володимир Хільковець зазначив: «Здебільшого скрізь люди дуже зайняті. Мало уваги приділяється сім'ї та один одному. Я думаю, перехід в онлайн зіграв важливу роль єдності в родині, якщо люди змогли це правильно використати. І в особистому спілкуванні, і в єднанні з Богом. З'явилося більше часу почитати, помолитися, порозмірковувати».

Вплив на служіння

Не всі церкви втілюють свою діяльність онлайн. У «Фаворі», наприклад, два напрямки стали, на думку пастора, неможливими або неефективними: спільна молитва і причастя.

«Що стосується спілкування, так, це можна здійснити у режимі онлайн. Але щодо якихось індивідуальних питань, навіть питання молитви – повинна бути особиста зустріч. У причасті теж безпосередньо потрібно мати особисту зустріч один із одним. Ми його проводили тільки тоді, коли люди зустрічалися. Я чув, що дехто проводив причастя онлайн, але не знаю, як це у них виходило і як це може виглядати».

Під час жорсткого карантину служителі церков також мали можливість їздити

до нужденних, допомагати їм і проповідувати Євангеліє.

Віруючі під час локдауну

Гаджетами та інтернетом нині користуються навіть пенсіонери, багато людей проводить час у соцмережах – тимчасово перейти на такий сучасний спосіб спілкування було неважко. Проте онлайн-служіння, ймовірно, охопили не всю аудиторію церков, оскільки в Україні користуються інтернетом 74% громадян, згідно з даними дослідження Kantar Україна у 2019 році.

Журналіст у минулому, блогер, бізнесмен та член церкви «Скеетменс» Олександр Джуспупов розповів, що під час локдауну йому не вистачало фізичного контакту з друзями і близькими, це усі відчували.

«Але я розглядаю це як позитивний фактор, тому що, на мою думку, для багатьох це було перезавантаження емоційне, перезапуск якихось внутрішніх систем і переоцінка взаємин з людьми. Ми зрозуміли, що це важливо, це потрібно».

Формат онлайн-церкви для Олександра – факт, що стався задовго до карантину. Його діяльність побудована на роботі в мережі – він має віддалений бізнес, дуже багато часу проводить у соціальних

мережах, у фейсбуці, в інстаграмі. На його думку, для церков давно настав час зрозуміти, що майбутнє настало і давно вже треба було адаптуватися до таких речей.

«На жаль, багато хто ще живе у своєму олдскульному світі. І такий струс дозволив людям зрозуміти, що час уже працювати з інтернетом, з інтернет-аудиторією. Тому що діти, підлітки всі давно туди пішли, а ми тільки про це говоримо».

Яке майбутнє очікує церкву у світі епідемії

За свою історію людство пережило багато епідемій. Ймовірно, і надалі теж виникатимуть нові віруси, про це говорить багато експертів. У випадку з COVID-19 у світі пішли новим жорстким шляхом – вводили локдауни, щоб обмежити поширення вірусу. Не виключено, що такий спосіб обиратимуть ще не раз.

Церква, у свою чергу, почала адаптуватися до нових реалій епідемії. Пастор церкви «Фавор» Володимир Хільковець нагадав, що церква завжди переживала важкі моменти, її переслідували, гнали, і для неї нічого нового, особливого не буде. На віруючих така ситуація вплине або позитивно, або негативно.

«Я бачу, що виконується пророцтво

Ісуса Христа. Він сказав, що в останні дні діятимуть два сильні фактори – зневіра і страх. Ці зовнішні чинники, як я зараз бачу, впливають на внутрішній стан людини. Людина у правильній позиції в духовному стані стає ближчою до Христа Господа, бо вона розуміє, що наближається день виконання Його пророцтва. А людей, які потрапили під хвилю страху, депресії, ці зовнішні чинники пригнічують і заганяють у глухий кут».

Чи потрібно церкві збиратися під час пандемії і локдауну наживо

У питанні дотримання карантину думки пасторів розійшлися. Православні церкви московського патріархату ігнорували розпорядження МОЗу і Кабміну. В опозиції до локдауну були і деякі протестантські церкви в Україні. Вони аргументували свою позицію світовою змовою, «неіснуванням» коронавірусу чи вірою в те, що християн хвороби не торкнуться.

Пастор Хільковець вважає, що за можливості потрібно збиратися хоча б невеликими групами щоб не порушувати закону.

«Церква – це живий організм. Ісус сказав: якщо будемо мати спілкування один з одним, то кров Ісуса Христа очистить нас від усякого гріха. І я вірю, що цей фактор теж може об'єднати нас». Жорсткого карантину треба дотримуватися однозначно, але не загубитися, підкреслив служитель.

«Оскільки я бачу, що деяким людям це на руку – є привід не прийти до церкви, не поклонитися Господеві спільно. У людини совість при цьому спокійна», – каже він.

Блогер Олександр Джуспупов теж вважає, що розпорядження МОЗу, докторів і професіоналів у цьому питанні треба виконувати однозначно.

«Зрозуміло, що в нас тотальна недовіра до державного апарату, до медиків. Але коли щось стосується нашого здоров'я, куди ми біжимо? До цих же лікарів

– рятуйте мене! А коли вони говорять про профілактичні процеси: дотримуйтеся елементарних правил – зміцнійте імунітет, мийте руки і носіть маски, умовно, – ми вважаємо, що це всесвітня змова».

«Церква – один із вагомих осередків нашого суспільства. Як організація, вона безпосередньо несе відповідальність за людей, які туди приходять, і за те, що буде відбуватися під час богослужіння», – впевнений Олександр. Тому керівництво церкви повинно дотримуватися загальних норм.

Олександр розповів, що низка церков у східних регіонах України була антагоністично налаштована проти розпоряджень Києва. Прямо з кафедри проповідники казали, що коронавірусу не існує, усе це – нісенітниця, брехня і змова вакцинаторів, людей там закликали не носити маски. Блогер назвав такі громади і безпосередньо їхніх керівників маргінальними. Але він не вважає, що таку позицію мають всі віруючі.

«На жаль, для багатьох пасторів там церква – це не просто служіння людям, це їхня життєдіяльність, їхній дохід. Зрозуміло, що якщо люди не збираються, то у нього (пастора. – Ред.) і доходу не буде, його діяльність на цьому закінчується. Йому не вигідні карантинні заходи, як і багатьом бізнесам. І деякі церкви йдуть на компроміси через це».

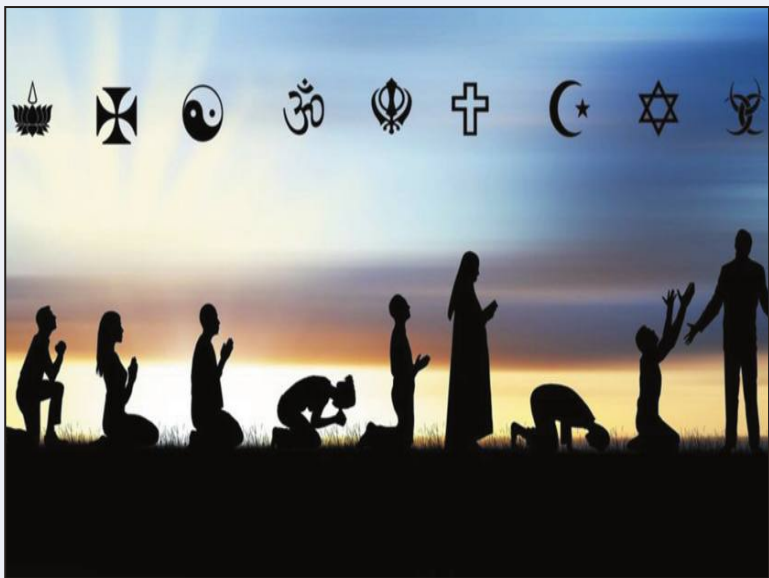
Причина такого ставлення до ситуації на сході України в наступному: «Так склалася в суспільних настроях: східні регіони, як правило, перебувають в моральній та політичній опозиції до Києва, і все, що виходить з Києва, – це «від лукавого», «ми це приймати не будемо».

Це відображається і на християнських громадах. У багатьох регіонах розвинені православні церкви московського патріархату, які тим більше захоплюються такими змовами з масонами. І зрозуміло, що вони в опозиції до всього, що диктує столиця. Це не оминувало і протестантські церкви».

Тетяна Купрієць.

КУЛЬТИ І СЕКТИ: СІМ ХАРАКТЕРИСТИК

**«І пізнасте правду, а правда вас вільними зробить» (Ів. 8:32).
«Погине народ Мій за те, що не має знання» (Ос. 4:6).
Усім нам потрібні знання, щоб бачити і викривати обман, а також допомагати іншим уникнути його.
Зброя сатани – обман; наш захист – це любов до істини (2 Сол. 2:10).**

Культ – це група, яка відхиляється від доктрин і звичаїв або практик історичного християнства і має надмірну відданість одному лідеру, чий переконання не знаходять підтвердження в Писанні. Якщо група демонструє хоча б одну з наведених нижче семи характеристик, вона є культом або має тенденцію з часом стати культом.

Апостол Павло попереджав про появу лжевчителів в сильній церкві в Ефесі (Дії 20:30; 1 Тим. 1:3-7; 6:3-5, 20-21). Ісус і Павло пророкували про лжевчителів наприкінці часів (Мт. 24:4-5, 11, 24; 1 Тим. 4:1-3; 2 Тим. 3:1-9). У міру того, як пробудження в кінці часів зростає, зростає й обман.

Основні переконання християнської віри

Лжевчителі не дотримуються основних і простих доктрин Писання. Деякі культу починаються з відхилення від деяких із цих доктрин, які згодом призводять до заперечення деяких із них.

Основні християнські доктрини включають наступне:

* Ісус, Єдинородний Божий Син, – повністю Бог і повністю Людина, Він був без гріха і народився від діви, помер, воскрес в тілі і вознісся на небо.

* Бог єдиний і існує в трьох Особах (Трійця) як Отець, Син і Святий Дух.

* Спасіння можливе по вірі, лише через благодать і лише у Христі.

* Писання непомильне; це наш авторитет у всіх питаннях віри і практичного життя.

Сім характеристик культів

1. Культ виступають проти критичного мислення, не дозволяючи людям думати самостійно.

Критичне мислення оцінює отриману інформацію (але це не те саме, що критичний дух). Члени культу повинні прийняти те, у що вірить лідер культу, без найменшої можливості оскаржити доктрину.

Потрібно перевіряти кожне вчення у світлі Писання. Не приймаймо вчення, підтвердження якому немає в Біблії. Не приймаймо нові ідеї, не вивчивши їх. Не кажімо: «Наші лідери говорять...», але: «У Біблії написано...» «Усе досліджувати, тримайтеся доброго!» (1 Сол. 5:21).

Веріючи прийняли вчення Павла лише коли побачили це в Писанні: «Ці були шляхетніші за солунян, і слова прийняли з повним запалом, і Писання досліджували день-у-день, чи так воно є» (Дії 17:11). Писання закликає випробувати духів, щоб визначити, який дух стоїть за вченням: «Люблені, не кожному духові вірте, але випробуйте духів, чи від Бога вони, бо неправдивих пророків багато з'явилося в світ» (1 Ів. 4:1).

2. Культ опускають авторитет сім'ї замість того, щоб наполягати на біблійному пріоритеті сім'ї.

Дітей вчать бути більш лояльними до лідерів, ніж до батьків. Жінок вчать бути більш відданими лідерам, ніж своїм чоловікам, а чоловіків вчать приймати це як належне. Від учасників часто вимагають розірвати всі стосунки зі своєю сім'єю. Біблія говорить, що наші перші родинні зобов'язання – це чоловік чи дружина, діти і батьки. Сім'я важливіша за служіння, в якому ми беремо участь. Вчення, яке підриває святість сім'ї, – не біблійне. Ісус

назвав, щоб люди щиро поважали і шанували своїх батьків (Мр. 7:9-13). Боже Слово говорить дітям коритися своїм батькам (Еф. 6:1-3). І навіть якщо сім'я не схвалює нашу віру, ми все одно повинні спілкуватися з ними в любові.

Іншими словами, наш послух Ісусові і Його Слово має пріоритет над будь-якими нашими зобов'язаннями в служінні, особистими справами і розкладом або навіть нашими сімейними узами.

3. Культ ізолюють членів групи і відкидають їх, якщо ті вирішать піти з культу.

Вони ізолюють членів своїх груп від їх сімей і суспільства. І попереджають, що їх судитиме Бог, якщо вони підуть геть.

Біблія навчає лідерів допомагати людям досягати успіху в виконанні Божої волі, незалежно від того, чи означає це приєднання до іншого служіння. Людськими володіє Бог, а не лідер служіння.

4. Культ вимагають членів надмірну відданість і зв'язок з керівництвом культу, а не з Ісусом.

Вони вимагають вірності лідеру, а не Ісусу. Це дуже небезпечно, коли лідера і його позицію не можна ставити під сумнів. Керівники культу застерігають своїх членів не торкатися до «помазанця Божого».

Біблія ж навчає, що вірність – це відданість Ісусу і підпорядкування Словоу і Божій волі. І найперше зв'язок повинен бути з Ісусом: «... Тримайтеся Голів, від Якої все тіло, суглобами й зв'язками з'єднане й зміцнене, росте зростом Божим» (Кол. 2:19).

5. Культ порушують біблійні межі поведінки.

Особливо це стосується питань моральності і фінансів. Культ перевертають Писання, щоб виправдати свою нечистоту і відсутність фінансової чесності. Лжевчителів можна визначити з їх корисливості і аморальності (2 Петр. 2:3-18).

Вони зазвичай наполягають на тому, щоб володіти майном членів громади або

контролювати їх майно і фінанси.

Деякі лідери культів стверджують, що Бог спонукає їх мати сексуальні стосунки з «духовними партнерами» заради блага руху або організації.

Біблія навчає сексуальної чистоти і визнає право власності на майно. У Діях 4:32-35 учні склали свої гроші і майно до ніг апостолів як одноразову добровільну жертву, а не як сталу економічну домовленість.

6. Культ відокремлюються від Церкви замість того, щоб захоочувати культуру поваги та пошани до Церкви.

Вони вважають, що мають особливий статус. І критикують решту Тіла Христового, часто стверджуючи, що лише вони спасуться.

Біблія каже, що ми любимо Ісуса, люблячи всю Церкву. Ми виховуємо культуру поваги до всієї Церкви.

Любити Церкву – це не те саме, що погоджуватися з практикою кожної місцевої церкви в Тілі Христа. Іноді доводиться розбиратися зі служіннями, які мають деструктивні доктрини і поведінку (Мт. 18:15-17; 1 Кор. 5:1-11; 2 Кор. 11:12-15; 1 Сол. 5:14, 21; 2 Сол. 3:6-14; Об. 2:2, 14-15, 20). Ми повинні робити це правильно і з правильним духом.

7. Культ підкреслюють особливі відкриття свого лідера, які суперечать Писанню.

Біблія підкреслює непогіршеність Писання як остаточного авторитету істини. Ісус сказав, що перевірити якусь справу (або служіння) можна за плодами (Мт. 7:15-20).

Практичні способи з уникнення обману включають регулярне молитовне читання Біблії; прагнення серця коритися Господу; перебування в тісному спілкуванні з іншими віруючими; регулярну участь в вірі спільно з іншими віруючими; збереження духа учнівства – духа, який здатний отримувати повчання і виправлення від інших.

Майк Бікл.

ГОМОСЕКСУАЛІЗМ І СТАВЛЕННЯ ЦЕРКВИ

Останнім часом наша церковна спільнота почала служити ВІЛ-інфікованим людям. Серед них є певна кількість тих, які інфікувалися через гомосексуалізм. Це один із основних шляхів поширення цієї інфекції. І ми стикнулися з питанням – як найкраще служити таким людям?

Натомість у таких людей теж виникають питання: яке відношення Бог має до них? Чи готові віруючі мати з ними справу? Чи потрібно і чи можуть люди з такими уподобаннями, як у них, знайти звільнення? Чи може Бог їм простити?

Ця тема актуальна й через те, що наша країна вже кілька років поспіль декларує євроінтеграцію, яка передбачає подолання «гендерних деформацій» у розвитку нашого соціуму. Кроки цієї політики помітні в прийнятті «антидискримінаційних» змін в трудовому законодавстві нашої країни, які були нібито умовою для отримання безвізового режиму з євросоюзом.

Тому все актуальнішим стає це питання для церков і служителів. Як нам реагувати на такі законодавчі ініціативи? Яким має бути голос Церкви в цьому питанні? Що вона може запропонувати таким людям? Що каже Біблія з цього приводу?

Правильно – значить, по-біблійному

Для нас, християн, правильний погляд не залежить від суспільної думки, політики уряду, різних психологічних досліджень і міркувань, що подаються у ЗМІ. Вони можуть підштовхнути до роздумів і слугувати приводом для дослідження етичних питань. Але для християн головне – що Біблія говорить з цього приводу.

Уперше на сторінках Писання явище гомосексуалізму можна зустріти в Книзі Левит, де сказано: «З чоловіком не будеш лежати як з жінкою, гідота воно!». Такий спосіб життя не дозволяв виконати повеління, яке Бог дав на самому початку щодо розмноження і спотворював Божий намір про перший інститут на землі (Бут. 1:28).

Людину можуть підштовхувати до такого способу життя обставини: проблемні сім'ї, матеріальні труднощі, ранній сексуальний досвід, насилля, бунт тощо. У Посланні Павла до римлян 1:24-28 сказано, що Бог карає людей, залишаючи їх в безбожжі через їхню впертість. У результаті люди впадають в різні форми збочення, у тому числі і в гомосексуалізм.

Але варто не випускати з уваги першопричину такої поведінки – відкидання Бога як найвищого авторитету: «Пізнавши Бога, не прославляли його як Бога, і не дякували, але зникчменіли своїми думками, і запаморочилось нерозумне їхнє серце... тому то й видав їх Бог у похвальності їхніх сердець на нечистість, щоб вони самі знеславляли тіла свої... Бог їх видав на похвальність ганебну, бо їхні жінки замінили природне єднання на протиприродне. Так само й чоловіки, позоставивши природне єднання

з жіночою статтю, розпалилися своєю похвальністю один до одного, і чоловіки з чоловіками соромчилися. І вони прийняли в собі відплату, відповідну їхньому блудові. А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений, щоб чинили непристойне».

В іншому посланні (1 Кор. 6:9) апостол пише про кінцевий наслідок такого способу життя: «Хіба ви не знаєте, що неправедні не впадуть до Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники...»

Біблія ще в кількох текстах (Бут. 19:4-9; Суд. 19:1-30; 2 Петр. 2:1-22; 1 Тим. 1:8-10) чітко називає таку поведінку гріховною.

Гомосексуалізм – явище відоме в історії людства. Епікурейці та стоїки не бачили різниці між гетеро- чи гомосексуалістами. У Римській імперії з 15 перших імператорів тільки один не був гомосексуалістом. В історії Карфагену, Галлії, давньої Скандинавії, Англії трансвестизм, гомосексуалізм практикувалися без сорому і докорів сумління. Про таку практику можна прочитати і в історії Китаю, Японії, Таїланду, Індокитаю.

Мало де в історії така поведінка сприймалася як безчестя, окрім історії єврейського народу і християнської Церкви. Християни з самого початку засуджували таку практику. Отці Церкви, наприклад, Іван Златоуст, також не залишали ніяких сумнівів у ставленні до содомського гріха.

Любити їх більше, ніж вони люблять гріх

Якою ж має бути допомога таким людям? Чи Церква має просто прийняти таких людей такими, якими вони є?

Останнім часом все більше церков, вірячи припущенням щодо генетичних обумовлених факторів, при яких люди нібито вже народжуються такими, приймають рішення підлаштувати свою доктрину під такі погляди, не просто приймаючи таких людей як частину церкви, але й благословляючи їх, а іноді навіть і самі служители починають практикувати такий спосіб життя.

В останній час було багато «відкриттів» генів

алкоголізму, психічних захворювань і гомосексуальності. Але жодна з цих заяв не підтвердилася.

То як нам ставитися до цих людей? Любити першодусім, любити гомосексуалістів більше, ніж вони люблять свою гомосексуальність.

Кожен грішник любить свій гріх, але ми маємо любити їх сильніше, ніж вони люблять свій гріх. Так як і Бог полюбив нас, грішників: «Він полюбив нас і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи. Улюблені, коли Бог полюбив нас отак, то повинні любити і ми один одного!» (1Ів. 4:10-11). І це, треба визнати, непросте завдання.

Любов християн має бути наполегливою. Доведеться бути готовими дружити з ними, вислуховувати їх, співчувати їм, не вважати їх людьми другого сорту.

Як би цивілізація не руйнувалась, Церква Христа має з твердою рішучістю показувати любов Бога у всі часи і всім людям!

Незмінний фундамент

Нам потрібно визначитися, на чому ми будемо стояти, що буде нашим фундаментом і відправною точкою. Христос сказав, що дім, побудований на словах Його істини, ніколи не впаде (Мт. 7:24-28). Чи ми в це віримо?

Без Біблії ми були б дезорієнтовані в питаннях такого роду. Та Бог дав нам це особливе відкриття – Писання, аби ми могли знайти орієнтири в складних лабіринтах життя в гріховному світі. Нам є що сказати світові тільки тому, що наші експертні знання покладаються насамперед на знання того, що Бог відкриває в Писанні.

Крім того, що Біблія засуджує гомосексуалізм, вона ще й показує на його причину – відкинення Творця і поклоніння творінню (Рим. 1). Отож основне в допомозі гомосексуалістам – це не допомогти їм залишити такий спосіб життя, а найперше допомогти схилитися перед Богом і визнати Його Законодавцем, віддати Йому славу.

Поклоніння, яке пожирась...

Сексуальні гріхи несуть смерть сім'ї, гомосексуалісти

не можуть продовжити людський рід, їхні стосунки майже ніколи не є вірними і постійними, венеричні хвороби особливо зачіпають цю категорію людей.

Цей гріховний спосіб життя претендує на те, аби не залишити вибір людини, але зайняти місце Бога, Творця, щоб диктувати свої стандарти життя і в обмін обіцяти насолоду.

Це обов'язково призводить до духовного рабства. У результаті завжди відбувається втрата контролю: недостатність одного партнера, якогось виду вираження сексуальності і т. д. Кожна людина мусить жити заради чогось, і якщо це не Бог – нею починає керувати те, заради чого вона живе.

Письменник Девід Фостер Воллес якось сказав: «Кожний поклоняється комусь або чомусь. Вибір, який притаманний кожному з нас, – це вибір предмета поклоніння. При цьому причина вибирати Бога або щось духовне... захищена в тому, що практично будь-який інший предмет поклоніння зжере вас живо. Якщо ви ставите вище за все гроші і речі, якщо ви в них бачите свій зміст життя, у вас ніколи не буде їх достатньо, ніколи не буде відчуття достатку... Зведіть в ранг священного своє тіло, красу, сексуальну привабливість – і вам забезпечена незадоволеність собою. А коли час і вік почнуть нагадувати про себе, ви помрете мільйон разів перед тим, як смерть дійсно вас надозжене... Поклоняйтесь силі, і ви досягнете відчуття слабості і стурбованості, вам потрібно буде все більше і більше влади, аби заглушити власний страх. Поклоняйтесь інтелекту, уявленню про себе як мудру людину – і ви дочекаєтесь, що будете відчувати себе дурнем, брехуном, якого ось-ось викриють. Це природна властивість».

Це не один із виборів, це гріх

Але найбільшою проблемою є Божий вирок над людьми, які так живуть і не каються (Рим. 1). Цю істину не можна в жодному разі замовчувати. Гомосексуалізм – це не один з можливих виборів і способів життя людини. Це гріх, огидний Богові.

Треба проповідувати повне Євангеліє. Врешті-решт, Церква має бути озброєною, аби адекватно пояснювати перемогу Христа над гріхом і те, як практично жити цією перемогою, життям нового творіння (2 Кор. 5:17).

У ранньохристиянській Церкві були люди, які навернулися до Бога в тому числі й від таких гріхів (1 Кор. 6:11) і були спасенні Божою благодаттю через віру у Христа (Еф. 2:8-10). Бог хоче спасіння грішнику, а не його смерті (Єз. 18:31-32). Саме через це Христос втілювався в людину і помер на хресті за нас.

Божа милість сильніша навіть за найбільш закорінені звички і наймерзніші гідоти. Проповідуючи Євангеліє таким людям, кожна християнська церква має бути готовою у певні періоди йти поруч з ними, надавати активну душпастирську опіку, підтримувати й спрямовувати на дорогу до нового життя у Христі, повторюючи услід за апостолом Павлом: «Я все можу в тім, хто мене підкріплює, в Ісусі Христі» (Фил. 4:13).

В'ячеслав Недзельський

ЯК ПОДОЛАТИ ГРІХ

Немає людини, котра б не змагалася із гріхом. Результат цієї битви залежить від того, на чому боці людина. Біблія відкриває, яким чином можна здолати гріховну природу.

Дар Божий – Дух Святий

Святий Дух – це Бог, і це Дар для Церкви, щоб вона могла здобувати перемогу у своєму щоденному житті. Бог протиставляє діла плоті і плоди Духа в Галатів 5:16-25. Цей текст закликає нас ходити в Дусі, віддаючи Його контролю. Тобто віддати пріоритет спонукам Духа, а не тілесним бажанням.

Вплив Святого Духа в житті віруючого продемонстрований у житті Петра. Петро тричі відкрився від Ісуса – і це після того, як сказав, що слідуватиме за Ним аж до смерті. Однак після сповнення Святим Духом у день П'ятидесятниці він відкрив і йшує проголосити юдеям свою віру. Людина, котра ходить у Дусі, намагається

не заглушати Його голос («вгадати Духа», як сказано в 1 Солунян 5:19) і прагне бути сповненою Духом (Ефесян 5:18-21).

Як бути сповненим Святим Духом? У часи Старого Заповіту Бог обирав окремих людей у конкретних ситуаціях, наповнюючи їх Духом для здійснення необхідної роботи (Буття 41:38, Вихід 31:3, Числа 24:2, 1 Самуїла 10:10 тощо).

А як в часи Нового Заповіту? Тексти з Ефесян 5:18-21 та Колосян 3:16 свідчать, що Бог обирає тих, хто наповнюється Божим Словом. Зверніть увагу: в описаних у згаданих текстах випадках результат однаковий.

Дар Божий – Біблія

У 2 Посланні до Тимофія 3:16-17 читаємо, що Бог дав нам Своє Слово, аби приготувати нас на всяке добре діло. Біблія навчає, як жити і в що вірити, застерігає від неправливого вибору, допомагає повернутися на правильний шлях і залишатися на ньому.

Як написано в Євреїв 4:12, Боже Слово живе й діяльне і може проникати в наше серце, щоб викоринити найглибші проблеми, які, на думку людей, подолати неможливо.

Псаломспівець говорить про силу Слова, яка змінює життя, у Псалмі 119:9, 11, 105 та в інших текстах.

Ісусу Навину, старозаповітному вождю ізраїльтян, було сказано, що для перемоги над своїми ворогами (аналогія нашої духовної боротьби) йому слід використовувати

цей засіб, роздумуючи над ним день і ніч, щоб дотримуватися його вказівок. Він так і зробив, хоча це і не стосувалося воєнної справи, і Слово стало ключем до його перемоги в битвах за обіцяний край.

Зазвичай ми не звертаємо особливого уваги на цей засіб. Ми формально застосовуємо його, беручи зі собою Біблію в церкву, проводячи ранкову молитву або читаючи звичний розділ на день. Але далеко не всі віруючі люди вивчають Боже Слово, роздумують над ним, шукають застосування його істин в повсякденному житті, визнають гріхи, які воно викриває, і славлять Бога за дари, які Він дає.

Стосовно Біблії більшість із нас страждає або на анорексію (відсутність апетиту), або ж на булімію (ненормально підвищене відчуття голоду). Ми або приймаємо рівно стільки, скільки необхідно для підтримки духовного існування, споживаючи Слово тоді, коли відвідуємо церкву; або ж робимо це часто, ніколи, однак, не роздумуючи над ним настільки довго, щоб отримати з нього духовну поживу.

Загалом, ми не споживаємо стільки, скільки потрібно для здорового, квітучого християнського життя.

Нам необхідно виробити звичку кожного дня ґрунтовно досліджувати Боже Слово і запам'ятовувати тексти, які торкаються нашого серця. Дуже корисно заводити щоденник у блокноті чи на комп'ютері і виробити звичку не закривати Святе Письмо, поки не запишете те, що взяли

для себе з прочитаного.

Можна ще записувати молитви до Бога, благачуючи Його допомоги змінити ті сторони життя, на які Він вказав.

Біблія – це засіб, який Дух використовує в житті нашому і наших близьких (Ефесян 6:17). Це важливий та провідний елемент «військового обладунку», який Бог дає, щоб ми могли вести духовну боротьбу (Ефесян 6:12-18).

Дар Божий – молитва

Дуже часто християни використовують цей засіб формально, отримуючи від нього небагато користі. Ми проводимо молитовні зустрічі, годинами звершуємо молитви, але не отримуємо від неї такої користі, як от у ранній церкві (Дії 3:1, 4:31, 6:4, 13:1-3 тощо).

Павло неодноразово згадує, що молився за тих, кому служив. А ми й надинці нечасто використовуємо цей могутній і доступний засіб, хоча Бог дав чудові обітниця щодо молитви (Матвія 7:7-11, Луки 18:1-8, Івана 6:23-27, 1 Івана 5:14-15 тощо). Павло також згадує молитву в уривку про духовну боротьбу (Ефесян 6:18).

Наскільки важлива молитва? Згадаємо Христові слова, звернені до Петра у Гетсиманському саду перед його відреченням. Коли Ісус молився, Петро спав. Ісус розбудив його і сказав: «Пильнуйте та молись, щоб не потрапити у спокусу, бо дух бадьорий, а тіло немичне» (Матвія 26:41).

Можливо, і ви, як Петро, бажаєте вчинити правильно, але не знаходите сил. Тому варто прислухатися до попередження Ісуса, щоби продовжувати шукати,

продовжувати стукати, продовжувати розпитувати... І Він дасть нам силу, якої ми так потребуємо (Матвія 7:7). Але ми повинні приділяти цьому засобові більше, ніж просто формальне служіння.

І справа не в тому, що молитва містить якусь магічну силу, зовсім ні. Бог всемогутній, а молитва – це просто визнання наших власних обмежень і Божої невичерпної сили. Це звернення до Нього за силою зробити те, що Він бажає, щоб ми зробили (а не те, що бажаємо ми; 1 Івана 5:14-15).

Коли Ісус посилав Своїх учнів проповідувати, то об'єднував їх по-двоє (Матвія 10:1). У згадках про місіонерські подорожі, записаних у Діях апостолів, сказано, що і вони не ходили по-одному, а групами по-двоє і більше.

Ісус сказав: «Де двоє або троє зберуться в ім'я Моє, там і Я серед них!» (Матвія 18:20). Він наказав не нехтувати єднанням з братами і сестрами у Христі, а використовувати цей час для підтримки один одного в любові та добрих ділах (Євреїв 10:24-25).

Він також радить нам визнавати свої гріхи один перед одним (Якова 5:16). У мудрих старозаповітних текстах написано: «Як гострий залізо залізо, так гострий людина лице свого друга» (Приповісті 27:17): «... нітка потрійна не скоро порветься!» (Еклезіяста 4:11-12).

Інколи зміни приходять швидко. В інших сферах вони можуть ставатися повільно. Але Бог пообіцяв – якщо ми будемо використовувати Його засоби, Він принесе зміни в наше життя.

Будьте певні, що Він завжди виконує Свої обітниця!

ЩО НЕПОКОЇТЬ В СУЧАСНОМУ ЄВАНГЕЛЬСЬКОМУ ХРИСТІАНСТВІ?

У той час, як євангельські християни відчайдушно сперечаються і сваряться з приводу пандемії, чінів, лібералів і світових змов, мене турбує зовсім не те, про що вони говорять, але те, що і як вони говорять. Іншими словами, мене турбує те, що відбувається з самими євангельськими християнами.

Перерахую лише деякі моменти: уразливість перед чутками та сенсаціями, провокаціями та маніпуляціями; поголовне захоплення соціальними медіа; недовіра до науки й фахівців, лікарів і комп'ютерників, ненависть до семінарій і університетів; нездатність читати серйозну літературу, залежність від інформаційного та інтелектуального фастфуду; герменевтика страху, ненависті та мстивості; читання Біблії у світлі конспірології; готовність сперечатися з будь-якого питання – від тонкощів медицини до політичних питань (кожна кухарка може управляти державою? Не тільки кухарка і не тільки державою!); підозріливість до професійних богословів і повний хаос у власному домашньому або колегоспному богослов'ї; страх втратити місце в майбутньому, спроби зберегти status quo за всяку ціну, захистити образ світу, в якому «моральна більшість» ще може командувати з позицій сили; байдужість до проблем і потреб інших людей і країн, роздратування і злість на всякого іншого (мігранта, несхожого, інакомислячих, читача

серйозних книг і журналів); відсутність спокійних, предметних, глибоких дискусій; глибокий поділ і відчуження серед християн – не за богословськими чи церковними питаннями, але за злободенними суспільними темами.

І виникає кілька питань: як нервові, роздратовані, розлючені, залежні від інформаційного сміття християни можуть проповідувати Євангеліє? Чи не говорить наша нервовість, дратівливість, злість, залежність від інформаційного сміття про те, що ми так і не зрозуміли саму суть Євангелія, природу Божого Царства?

Чи не краще тим, хто не зрозумів суть Євангелія, перестати намагатися його проповідувати? Чи не краще тим, хто намагається вчити «чужому Євангелію», задуматися про свою власну долю? Чи не може бути так, що в наші дні Бог вкотре просіює Свій народ, відбракуючи цілі рухи і конфесії та при цьому відбираючи святий і слухняний залишок для подальшого служіння? Хіба наше «впливове християнство» не схоже на сіль, яка втратила силу? Хіба воно комусь ще потрібне?

Думаючи про це, я згадую слова Христа: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. Боже ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» (Мт. 11:28-30).

Ці слова можна застосувати не тільки до «світу», а й до церкви, до людей релігійних. Ми мучимо себе та інших непотрібними домислами й надуманими проблемами, замість того, щоб зняти чуже ярмо і надіти ярмо Божих заповідей, навчитися їх і заспокоїтися, радіти їх простоті й легкості.

Григорій Сковорода сказав: «Дяка всеблаженному Богу, що потрібне зробив неважким, а важке – непотрібним!». У Христі Бог відкрив і дав нам все потрібне для життя і благочестя (2 Петр. 1:3). Ніякі сенсації й спекуляції не можуть додати нічого важливого в те, що ми вже знаємо з Його Закону.

«Закрите те, що Господеві, Богові нашому, а відкрите – наше та наших синів аж навіки, щоб виконувати всі слова цього Закону» (Повт. Зак. 29:29).

Ми знаємо Його Закон, знаємо, як нам жити: «О, людино! Він говорив до тебе, що – добро і чого вимагає від тебе Господь: діяти справедливо, любити справи милосердя і Богом ходити сумирно твоїм» (Мих. 6:8).

У чому ж тоді наша проблема? У чому проблема людей, що вірують в Бога і знають Його Закон? Чи не в тому, що, знаючи Божу волю, ми не слухняні їй? Що ми намагаємося виправдати свою неслухняність, свою неготовність мінятися посланнями на чужі джерела? І замість того, щоб насолоджуватися простотою Божих заповідей, ми хочемо бути «як Бог, що знає добро й зло»?

Чи не повторюємо ми помилку перших людей? Чи не забуваємо про те, що не ми «контролюємо ситуацію», але Господь керує цим світом, що тільки Христу дана «всяка влада на небі й на землі»?

Якщо ми дозволимо Богу бути Богом і займемося тим, що Він доручив нам, то заспокоїмося самі, і зможемо допомогти іншим.

cherenkoff.blogspot.com.

УТВЕРДЖЕННЯ ХРИСТІАНСЬКИХ ЦІННОСТЕЙ У СУСПІЛЬСТВІ – ВІДБУВСЯ ФОРУМ «ВСІ РАЗОМ!»

На Форумі, який відбувся 30 січня у Києві, учасники обмінялися досвідом і спільною стратегією щодо утвердження євангельських цінностей у суспільному житті.

Серед учасників форуму – лідери руху «Всі разом!», пастори, політики, активісти, чиновники, бізнесмени та інші діячі різних сфер суспільного життя.

За словами пастора та депутата Черкаської міської ради Павла Валенчука, у християн є важливе завдання у владі – змінити людську свідомість та політичну культуру міста. Успіхами перемог в суді щодо захисту інституту сім'ї поділилася юрист руху «Всі разом!» Елеонора Дібрівна. Вона розказала про взаємодію з народними депутатами та протидію законодавчим ініціативам.

Щодо адвокації християнських цінностей у владі закликав лідер політичної партії «Наш край» Олександр Мазурчак.

Ігор Плохой, який є головою ГО «Християнський фронт», наголосив на рекордній участі кандидатів-християн на місцевих виборах та закликав об'єднувати у спільну коаліцію прохристиянські, консервативні та традиціоналістські рухи.

Ольга Дацька, куратор всеукраїнської кампанії «Всі разом – за сім'ю», презентувала роботу сімейного руху у умовах карантинних обмежень.

А Максим Танцюра, активіст, розказав про акції в різних містах на підтримку природного шлюбу.

Ірина Івасків, багатодітна мама, досвідчена авторка і методистка, презентувала методичний посібник для вчителів і організаторів підліткових таборів «Моя стаття. Шлюб і сім'я».

Продовжила презентацію заступник директора Асоціації сексологів та сексотерапевтів України Святослава Федорець.

Керівник проєктів руху «Всі разом!» Роман Аблязов презентував роботу «Кабінету експертів» у 2020 році.

Про консолідацію як вектор взаємодії різних традиціоналістських рухів наголосив голова Центру політичних студій «Доктрина» Ярослав Божко. Він говорив про важливість консолідації, яка здатна структурувати політичний сектор консервативного політичного і громадського крила суспільства та забезпечити вплив утвердження природних цінностей і прав. І зазначив на необхідності створити об'єднаний аналітичний центр.

Олександра Шрамова, докторантка Страсбурзького університету, голова ГО «Захист прав дітей до народження», наголосила на важливості визнання запліднення як точки відліку появи нової людини. Вона зазначила, що якщо є людина, у неї вже є природні права.

Щодо праці у напрямку протидії канабісній пропаганді на рівні держави наголосив член правління ГО «Рух протидії наркоманії та наркокорупції» Роман Ступницький. Він вважає, що легалізація канабісу призведе до стрімкого зростання і поширення наркоманії в суспільстві.

Руслан Кухарчук, голова руху «Всі разом!», презентував сайт «Дискваліфіковані» – реєстр державних службовців та політиків, які діють проти інституту сім'ї та природних цінностей в Україні.

Під час Форуму різні пастори та депутати ділилися досвідом передвиборної програми та інших аспектів своєї кампанії й проаналізували відмінності регіонів України та нове виборче законодавство. А деякі учасники розказали про вуличні заходи на сімейну тематику, підкресливши важливість цих заходів.

Я ЩЕ НЕ ГОТОВИЙ, ТА Й ВЗАГАЛІ НЕДОСТОЙНИЙ...

Чи говорили ви коли-небудь щось подібне Богу або іншим людям? Наприклад, відмовляючись від певного служіння, яким вам пропонували зайнятися...

Саме так розпочалося моє пасторське служіння, і подібне я переживаю знову і знову. Я сперечався з Богом і придумував багато виправдань, чому я не можу бути пастором: «Я не люблю людей!», «Я болягуз!», «Я перфекціоніст!», «Я горда і гнила людина, яка любить славу і визнання», «Я ще дуже молодий і не готовий до такої відповідальності», «Я багато чого не знаю і не вмію. Наприклад, не вмію гарно говорити»... Так, все це і багато іншого – це про мене. Проте добрий Бог знову і знову нагадує те, про що я часто забуваю і так важко приймаю – про благодать.

Сьогодні зранку Він знову це зробив під час мого читання Біблії за планом. Перші розділи книги Вихід описують історію про покликання Мойсея. Напевно ви всі знаєте, як цей Божий чоловік сперечався з Богом. Ось що ця історія вчить нас.

Бог знає про наш негативний досвід минулого, про поразки й болі, знає всі наші

недосконалості чи обмеженості, які, очевидно, Він і допустив в наше життя. Через все це ми часто вважаємо себе недостойними і не готовими виконувати Боже покликання. Проте Бог все одно кличе нас до служіння і обіцяє, що буде з нами і що Його сили достатньо в наших немочах, щоб вживати нас такими, якими ми є, і щоб зрештою слава була Йому.

Боже покликання завжди супроводжується Божим забезпеченням і присутністю, що гарантує особливі благословення і дію Бога всупереч всім нашим слабкостям і складним обставинам життя.

Може, ви думаєте, що це стосується лише Мойсея і Старого Заповіту? Тоді згадайте, що сказав Ісус у Великому дорученні тим, які любили сперечатися, хто головніший, а потім і взагалі залишили Його: «Йдіть і навчіть... і Я з вами до кінця віку».

Так, ви маєте слухність. Ви ще не готові і точно недостойні, але Бог завжди готовий і сильний діяти через вашу зламаність і недостойність.

Прийміть Божий поклик у Своє життя і не надійтеся на свої сили та ресурси, а довіртеся Його благодаті. Бог ніколи не покличе вас туди, куди не піде з вами Сам. І Він дасть вам все необхідне, щоб ви могли це виконати!

Андрій Савич.

НАЙКРАЩИЙ НАРЯД

У кожній жінки приходить момент, коли вона зупиняється серед купи різних справ, які розривають її звідусіль, і ставить собі запитання: а чи правильно все роблю? А чи насправді виконую своє покликання на цій землі? А взагалі, яке моє покликання?

Здобувши хорошу освіту, маючи роботу і служіння, які приносять задоволення, вийшовши заміж за прекрасного люблячого чоловіка, народивши дитинку, думаєш, що все, місія практично виконана. А що далі? Звиклося, що ти постійно досягаєш нових вершин (а їх ще дуже багато). Та куди не глянь, всюди тобі кажуть,

що призначення жінки – бути матір'ю, ось я і мама двох діточок. А що, якщо хтось не може народити і молитесь про чудо все своє життя?!

Отже, призначення жінки – бути жінкою, незалежно від ролі, яку ти зараз виконуєш: доньки, дружини, мами, науковця, викладача, служителя в церкві... Деякі ролі навіть поєднуються.

Цінність жінки – це її краса і жіночність. Краса і жіночність виявляються в сяючих щасливих очах і в безкорисливому жіночому серці, повному радості, доброти і любові. Коли все-редини все прекрасно, стає прекрасним і все навколо!

Гелен Філдінг колись сказала: «Найкращий подарунок, який жінка може піднести чоловікові, – це мир і спокій».

Внутрішня краса, яка проявляється ззовні, – це:

- робота в домі, створення домашнього затишку,
- відносини з чоловіком, дітьми, батьками, у церкві, у суспільстві,
- досягнення цілей, використання дарів і талантів в служінні та праці.

І тепер подивимося на себе в дзеркало іншими очима:

- я щаслива, бо маю мир, радість і спокій у своєму серці, бо Бог живе в мені, а я – в Ньому;
- там, де я, – там мир і спокій, доброта і світло;
- обставини і люди не заберуть від мене мою цінність і красу;
- я крокую вперед, виконуючи Божу волю, своє призначення на цій землі.

Найкращий наряд для дівчини – це щастя! Носіть його не знімаючи!

Наталія Хром'як.

ВІДМІННОСТІ ЧОЛОВІКА І ЖІНКИ – СПІВПРАЦЯ, А НЕ ПРОТИСТОЯННЯ

Бог-Творець створив світ досконалим прекрасним. Вершиною Його творчого задуму стала поява людини – істоти, створеної за образом і подобою Самого Бога, а значить, також досконалої і прекрасної. Увесь навколишній світ був для перших людей джерелом радості і щастя. Вони насолоджувалися одне одним, насолоджувалися стосунками з Богом, жили в повній гармонії і досконалії радості.

Хоча від самого створення чоловік і жінка відрізнялися фізично, психологічно і за призначенням, атмосфера чистоти, святості досконалої Божої любові робила їх вільними від бажання домінувати одне над одним, виявляти свою вищість чи перевагу. Вони цінували унікальність одне одного і насолоджувалися досконалою гармонією сімейних стосунків.

Іхні відмінності були тільки ще одним приводом прославити премудрість Творця і багатогранність Його задумів, ще одним способом отримати безмежну радість від простого факту свого існування, ще однією можливістю стати благословенням одне для одного.

Сьогодні існують різні погляди на природу чоловіка і жінки. Однак цілком очевидно, що єдиною правильною точкою зору можна вважати лише точку зору того, Хто їх і створив, тобто Бога-Творця. І чоловік, і жінка були створені за подобою Бога, а значить, із здатністю і відповідальністю пізнавати і прославляти Бога. Це означає також, що обидві статі володіють однаковою природою та інтелектом. Жодну статтю Бог не розглядає як переважуючу, не любить і не цінує більше або менше за другу. З Божої точки зору, вони рівні за своєю суттю і становищем.

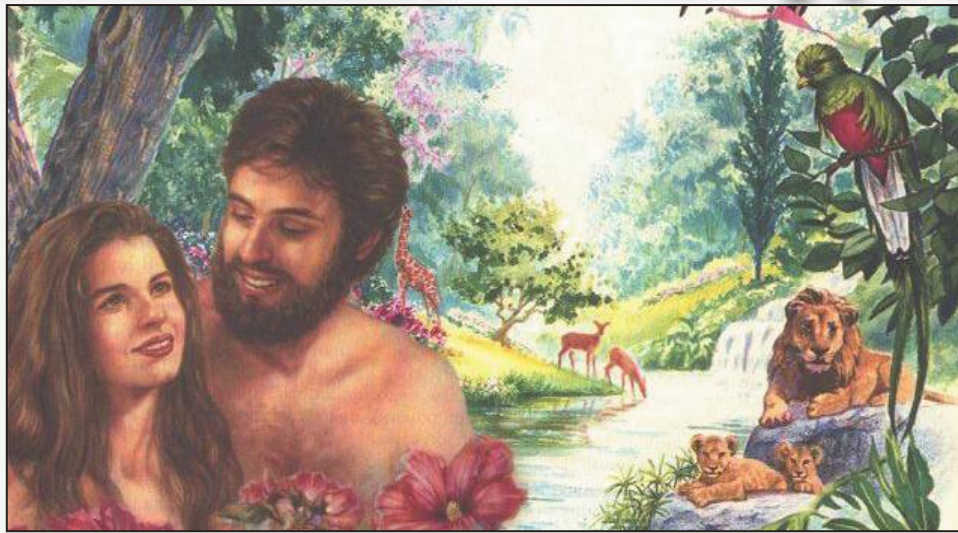
Оскільки у функціях чоловіка і жінки повинен бути порядок, Бог мудро передбачив, хто і яку функцію виконуватиме. Розподіл функцій жодним чином не передбачає надання комусь переваги. Чоловікові дана влада над жінкою, а жінка повинна покоритися цій владі тільки тому, що це найкращим чином прославить Бога. І оскільки цілком кожного правдивого християнина є прославлення Бога, чоловік і жінка повинні з радістю визнати і прийняти свої функції.

Тому можна погодитися з думкою С. Скотта, що «стосунки між чоловіком і жінкою – не такі, як між начальником і підлеглим, командиром і солдатом, викладачем і студентом. Це стосунки, в яких двоє дорослих людей стають одним цілим. І в цьому союзі один керує з любов'ю, другий активно і добровільно підтримує це керівництво».

Відмінності – задум Божий

В одвічному Божому задумі було створення людини в іпостасі двох статей: «І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх», – читаємо в Святому Писанні (Бут. 1:27).

Бажаючи подарувати людині повну гармонію стосунків, Бог створив чоловіка і жінку такими, щоб вони могли взаємно доповнювати одне одного і служити одне для одного благословенням,

виявляти одне одному своє захоплення і щирі любові через інтимні стосунки.

Бог створив двох з одного. І ці двоє знову стають одним через священні вузи шлюбу. «І промовив Адам: «Оце тепер вона – кість від костей моїх і тіло від тіла мого. Вона чоловіковою буде зватися, бо взята вона з чоловіка. Покине тому чоловік свого батька та матір свою та й пристане до жінки своєї – і стануть вони одним тілом» (Бут. 2:23-24).

Чоловікові Бог повелів насолоджуватися у шлюбі (див. Пр. 5:18), знаходити радість у стосунках з дружиною (Екл. 9:9), турбуватися про те, щоб її потреби були задоволені (Повт. Зак. 24:5, 1 Петр. 3:7).

Жінка відповідальна за те, щоб не ухилитися від чоловіка (1 Кор. 7:3-5), дбати, щоб у чоловіка не зникло зацікавлення нею (Пісн. 4:9, 16; 5:2), а також бути чутливою до його потреб (Бут. 24:67).

Нерозуміння життєвих цілей і неприйняття особливостей своєї статі здатне породити чимало непорозумінь і навіть проблем у стосунках людей.

Інша – не значить гірша

Питання співвідношення статей у Біблії, як правило, розглядається з позиції або егалітарного підходу – прагнення до встановлення рівноправ'я, або компліментарного підходу – акценту на взаємній додатковості чоловіка і жінки в Божому замислі. Результат найчастіше призводить до того чи іншого варіанту «золотої середини» між крайностями чоловічого шовінізму і ліберального фемінізму. Однак досить складно підігнати Святе Писання під яку-небудь версію людської кваліфікації, не пожертвувавши істотними аспектами.

Сама наявність дискусії між егалітарним і компліментарним підходами вказує на недостатність і того й іншого. Писання з самого початку говорить не про права чи ролі, а про цінність людини – як чоловіка, так і жінки – і підносить їх на такий рівень, що це й не снилося ні шовіністам, ні феміністам в їх найбільш нестримних фантазіях! Воістину «Чого око не бачило, й вухо не чуло, і що на серце людини не впадо, те Бог приготував тим, хто любить Його!» (1 Кор. 2:9).

Але при цьому необхідно розуміти: не тільки нинішнє світське, а й навіть запроваджене в Законі Мойсеевому становище в гендерній сфері не відповідає початковому Божому замислу – гріхопадіння

істотно вплинуло на відносини статей, як і на всі інші аспекти створеного світу. Недаремно коли Ісуса попросили прокоментувати відповідні положення Закону, Він відповів: Мойсей це дозволив вам, спочатку ж так не було (Мт. 19:8).

Таким чином, Христос стверджує пріоритет початкового задуму над законодавством, покликаним регулювати права і обов'язки в уже грішному світі. Але саме недостатньо ретельний розгляд перших розділів Книги Буття стає слабкою стороною досліджень, які часто стверджують, що в певному смислі Єва була підлегла Адамові.

Таке уявлення бере початок з неточного тлумачення ось цього вірша: «Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього» (Бут. 2:18). Слово «езер» – «помічник, прислуга» може означати також і «той, хто дає можливість досягнути бажаного». Найчастіше Писання використовує це слово стосовно Самого Бога (див. Повт. Зак. 33:7, 26, 29; Пс. 21:2; 71:5; 89:19; 118:9-11; 121:1-2; 124:8; 146:5 і т. д.).

«Іхнє імення: «Людина»

У двох перших розділах Буття помилково вважати слово «адам» ім'ям чоловіка, як і називати жінку «Євою». Слово «адам» (свр. «людина») аж до кінця третього розділу не треба розуміти як таке, що стосується винятково чоловіка. Це поняття спочатку застосовувалося і до чоловіка, і до жінки (Бут. 1:27). «Того дня, як створив Бог людину, Він її вчинив на подобу Божу. Чоловіком і жінкою Він їх створив, і поблагословив їх. І того дня як були вони створені, назвав Він їхнє імення: «Людина» («Адам», Бут. 5:1-2). У піднесеному гімні першого чоловіка: «І промовив Адам: «Оце тепер вона – кість від костей моїх і тіло від тіла мого. Вона чоловіковою буде зватися, бо взята вона з чоловіка» (Бут. 2:23) йдеться не про роль чи права жінки, а про єдину сутність чоловіка з нею. Не маючи ще права давати ім'я людині, чоловік приймає дане Богом (Бут. 2:22) визначення «інша» («чоловікова»). Чоловік і жінка визначаються одним і тим же поняттям «подружжя», вживаним в чоловічому і жіночому родах. Причому поняття це не безвідносне – неможливо бути дружиною (чоловіком) самим по собі, а лише стосовно когось. Буття 1:27 має на увазі, що створення людини як єдиної сутності в кількох особах є одним із аспектів

закладеного в людині божественного образу.

Автор Буття робить висновок: «Покине тому чоловік свого батька та матір свою та й пристане до жінки своєї – і стануть вони одним тілом» (Бут. 2:24). Чоловік, що раніше за вказівкою Божою дав назви всім тваринам (Бут. 2:20), дає ім'я дружині лише в Бут. 3:20, тобто безпосередньо після проголошення Богом наслідків непослуху.

Надання імені – сакральний акт вияву повної влади. Лише вищий дає ім'я нижчому: батьки дітям, пани – рабам, господарі тваринам. Чоловік дає ім'я «Єва» своїй дружині, внаслідок чого «Адам» автоматично перетворюється з узагальненого поняття на його індивідуальне власне ім'я.

Цим показується, що, з одного боку, подружжя перестає бути достатнім визначенням їх сутності, оскільки в результаті гріхопадіння прагнення володіти отримує пріоритет над прагненням належати, індивідуальність бере гору над спільністю. З другого боку, цим відмічається виникнення гендерної ієрархії, в якій чоловік посідає вище становище.

Встановлення ієрархії

Найімовірніше, підлеглисть жінки чоловікові проголошується в Бут. 3:16: «... і до мужа твого пожадання твоє – а він буде панувати над тобою». Це не вирок, це констатація факту: відхід людини від Божого задуму неминуче веде до певних наслідків. Причому припущення, що під «пожаданням» мається на увазі ставевий потяг, не вписується в загальну картину біблійної антології. Ставевим потягом людина (і чоловік, і жінка) була наділена спочатку для дотримання першої з даних їй Богом заповіді: «Плодіться й розмножуйтеся, і наповніть землю...» (Бут. 1:28). Світло на значення «пожадання» проливає інше місце Писання, де в єврейському оригіналі це саме формулювання повторюється практично буквально. У Бутті 4:7 Бог звертається до Каїна: «Отож коли ти добре робитимеш, то підіймеш обличчя своє, а коли недобре, то в дверях гріх підстерігає. І до тебе його пожадання (те саме слово), а ти мусиш над ним панувати».

Отож із приходом гріха подружжя, спочатку призначене належати один одному і володіти землею, почало прагнути володіти ще й одне одним (і власне, хоча б поясом з фігового листа захиститися від несанкціонованого володіння). Щоб уникнути безперервного протистояння, Бог вирішує конфліктну ситуацію шляхом встановлення ієрархії. Оскільки ж хронологічно «Адам бо був створений перше, а Єва потім, і Адам не був зведений, але, зведена бувши, жінка попала в переступ» (1 Тим. 2:13-14), чоловікові відводиться першість в цьому тандемі, котру він тут же й реалізує, даючи дружині ім'я. Таким чином, можна зробити висновок, що в початковому Божому задумі, на котрий посилається Спаситель в Євангелії від Матвія 19:8, мова не про рівноправ'я. Будучи рівними в славі, і чоловік і жінка належали один одному за власною волею, жертвово підкоряючись одне одному в любові. А до справжньої любові права не мають жодного відношення (1 Кор. 13:4-7).

Отже, створивши людину за Своїми образом і подобою, Бог створив її як чоловіка і жінку. Не гірших і не кращих одне за одного, а просто різних, явивши цим глибину, велич і прекрасну, загадкову таємничість Свого власного серця.

Підготувала Людмила Бендус.

«Вухо, яке чуло мене, ублажало мене; око, яке бачило, величало мене, тому що я рятував страдника, який волав, і сироту безпомічного. Благословення того, хто гинув, сходило на мене, і серцю вдови давав я радість» (Йова 29:11-13).

Про кого говорить Йов? Про сиріт, вдів, бідних і пригноблених. Потім він заявляє дивне для всіх твердження: «Я одягався у правду, і суд мій прикрашав мене, як мантія й вінець» (29:14).

Ніхто з нас не має власної праведності. Будь-хто з нас, хто вважається праведним перед Богом, в усі віки одягався в праведність, яка не була його власною. Ми не маємо особистої праведності. Давно, за часів патріархів, Йов каже: «Я одягався в праведність (не мою власну), і вона одягала мене». От у чому виражалася його праведність: «Я був очима сліпому і ногами кульгавому; батьком був я для убогих і позов, якого я не знав, розбирав уважно. Розтрощував я беззаконному щелепи і з зубів його виривав

ДОСЯГНЕННЯ ПРАВЕДНОСТІ

украдене» (29:15-17).

Йов сказав: «Я допомагав бідним, сиротам, безпорадним, серцю вдови я доставляв радість». Цікаво, а ми можемо так сказати? Чи робили ви колись щось добре для вдови? А вже вдови – не десь далеко.

Далі, у 31-му розділі, Йов відстоює свою праведність перед Богом. Він спростовує свою провину і робить перелік гріхів, які не скоював. Найбільше вражає перелік того, що Йов вважав гріховним: «Чи відмовляв я нужденним у їх проханні і чи томив очі вдови? Чи один я з'їдав шматок мій, і чи не їв від нього і сирота?» (31:16-17).

Усе це Йов вважав гріховним: томити очі вдови, самому їсти свій хліб, коли навколо голодні. І він сказав, що ніколи не був винний у чомусь такому. А ми можемо так сказати?

Потім він продовжує: «Бо з дитинства він зростає зі мною, як з батьком, і від утроби матері моєї я піклувався про вдову. Якщо я бачив кого, хто гинув без

одягу, і бідного без покрову» (31:18-19). «Якщо я бачив когось, хто потребує одягу, і нічого для нього не зробив», – каже він – «це гріх». І додає: «Чи не благословляв мене стегна його, і чи не був він зігрітий вовною овець моїх?» (31:20).

Коли Йов бачив людину, яка потребувала одягу, то брав своїх овець, стриг і віддавав тій людині шерсть. Якби він не робив цього, він би вважав себе грішником. «Якщо я піднімав руку мою на сироту, коли бачив допомогу собі біля воріт, то нехай плече моє відпаде від спини, і рука моя нехай відламається від ліктя» (31:21-22).

Яке дивне твердження! Він стверджує: «Якщо я не використав руку свою на те, щоб допомагати вдовам, годувати голодних, то тоді в неї немає права бути частиною мого тіла. Тоді її не повинно бути». А ми могли би так сказати? Чи, може, в Йова був інший стандарт праведності, ніж той, на який ми рівняємося сьогодні? Ці слова кидають нам виклик. Йов

керувався таким еталоном праведності, про який ми в наші дні навіть не думаємо. І так він затверджував свою праведність перед Богом.

У Книзі Левит, 19:9-10, говорить про те, як слід вести сільське господарство: «Коли будете жати жнива на землі вашій, не дожинай до краю поля твого, і залишки від жнив твоїх не підбирай, і виноградника твого не оббирай дочиста, і ягід, що попадали у винограднику, не підбирай». Іншими словами, слід було залишити певну частину урожаю – як зернових, так і винограду. Чому? «Залиш це бідному і прибульцеві. Я Господь, Бог ваш».

Це було частиною Мойсеевого закону. Всякий юдей, який наслідував цей закон, був зобов'язаний проявляти турботу про бідних і прибульців. Це було частиною закону ведення сільського господарства, а юдеї були сільськогосподарським народом.

Господь завершує цю постанову словами: «Кня – Господь, Бог ваш». Іншими

словами: «Я – саме такий Бог, і Я хочу, щоб ви саме так являли Мене – піклуючись про бідних і прибульців».

У Повторенні Закону, 14:28-29, говорить про святкування, які влаштовувалися кожні три роки: «Після того ж, як мине три роки, відділяй усі десятини здохнутих твоїх у той рік і поклади це в оселях твоїх; і нехай прийде левит, бо йому немає частини і наділу з тобою».

Коліно Левія не мало спадку, бо його спадком було приношення Божого народу. У нашому сучасному суспільстві левитів можна порівняти з місіонерами та євангелістами.

«Нехай прийде левит, бо йому немає частини і наділу з тобою, і прибулець, і сирота, і вдова, які знаходяться в оселях твоїх, і нехай їдять і насичуються».

Про кого піклується Бог? Про прибульця, сироту і вдову. Він закликає в закон. Будь-який ізраїльтянин не міг наслідувати Мойсеев закон, минувши турботу про мандрівників, сиріт і вдів.

І потім Бог каже: «Я – Господь, Бог твій». Іншими словами, Він повідомляє: «Саме так Я думаю, це Мій характер, і це те, як Я хочу, щоб ви являли Мене ближнім».

СІМ УРОКІВ МИНУЛОГО РОКУ, ЯКІ ДОПОМОЖУТЬ ЖИТИ СЬОГОДНІ

2020 рік став викликом для багатьох, щоб встояти під час фінансових викликів, адаптуватися до життя під час пандемії, зберегти здоровий глузд, проводячи більшість часу вдома, звикнути до складних новин.

Але для християн це був ще і рік перевірки міцності віри, вірності церкви, терпіння до близьких. І можна зробити щонайменше 7 висновків, з якими нам доведеться жити.

До кризи треба готуватися заздалегідь

Чутки про якийсь там вірус в Ухані майже не вплинули на наше повсякденне життя. З одного боку, шкода китайців, а з другого – у нас своїх проблем море. Але новини про поширення вірусу зростають в геометричній прогресії, ніби готуючи світ до майбутньої кризи. Проте мало хто міг уявити масштаби інфекції, яка з часом перетвориться на злісну пандемію.

Господь багато говорив до Свого народу через пророків: Ісаю, Єремію, Даниїла, Осію та інших, попереджаючи Ізраїль про небезпеку. Залежно від контексту часу та подій, пророки готували людей, аби ті перестали грішити, готувалися до втечі або ставали міцнішими. Деякі сприйняли це серйозно, а були й такі, які насміялися над пророками, лягли, а деколи і вбили.

Слово Боже попереджає: «Якщо ти в день недолі знесилився, то мала твоя сила» (Пр. 24:10). День недолі – це час, коли вже пізно готуватися до битви. Християнин – це воїн Христа, який не знімає обладунку Духа Святого

навіть у мирний час, знаючи хиткість цього світу.

Утиски віри починаються з малого

Панічна реакція на пандемію припала на Пасху. Це був час, коли більшість людей почали сприймати вірус серйозно та агресивно реагувати на помилкові дії влади. Для християн це був час перевірки на пріоритети: страх вірусу чи віра в Боже визволення? На медійних платформах почали ширитись антихристиянські ідеї, насмішки над вірністю біблійним святам та вірою в Христа. Християн раптом звинуватили у поширенні COVID-19, а священників – у неадекватній реакції на кризу. І попри те, що серед релігійних людей дійсно була частина вразливих до маніпуляцій та теорій змови вірян, більшість слідувала здоровому глузду.

Деякі церкви закрили своє служіння для того, аби не виявитися білою вороною. Більшість перейшли в режим онлайн, або взагалі перервали спілкування з членами церков, замінивши це на записані наперед проповіді. Багато людей повірило, що насміхаючись над церквами або діючи агресивно, фізично, як-от випадок зі спаленням церкви в Америці, – вони вчиняють правильно.

Але Ісус у Божому Слові нас підтримує, кажучи: «Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зневадив перше, як вас. Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав, тому світ вас ненавидить» (Ів. 15:18-19).

У світі багато хибної інформації

Ми живемо в добу, де на нас з різних інформаційних каналів сиплються шматки певних даних. І існують цілі країни, системи та організації, які покликані дезінформувати та плутати людей. Мотиви різні – залучити ідеологічного ворога, залучити народ, зманіпулювати людьми на купівлю певного продукту тощо. І нам потрібно вміти фільтрувати канали істинні від шкідливих. Ті, хто не фільтрував, повірив, наприклад, що COVID не існує або в те, що українська влада розпиляє над містами противірусні розчини, а церкви є епіцентром поширення інфекції.

На початку листа до галатів Павло пише, що Ісус спас нас від цього лукавого, злого світу. І суттю

Євангелія Христа була вірність істині, що Він – Господь і Спаситель. Наша здатність аналізувати інформацію на істинну та оманливу – запорука якісного життя, здатності оминати небезпеки та встояти у вірі.

Абсолютно мирного часу на землі не існуватиме

2020 рік став калейдоскопом подій: пожежі в Чорнобилі та радіоактивна хмара, яка накрила міста та села, пожежі в Австралії, землетруси, пандемія та її наслідки для економіки світу та здоров'я людей, війна за Карабах, посилення утисків на християн тощо. Хочеться вірити, що 2021 рік буде роком миру та спокою. Проте, скоріше за все, мир та спокій не входить у плани терористичних організацій ІГЛ, Боко Харам, Аль-Шабааб та інших. Це не входить в плани російських військ на сході України. Про це не дбатимуть диктатори, терористи, корумповані політики, злочинці, а також не зважать природні явища. Спираючись на слова Ісуса, варто бути готовими і, поки весь світ жахається, – зберегти мир: «Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!» (Ів. 14:27).

Часу ніколи на все не вистачатиме

У цьому світі ми женемося за різними цілями: отримати певну освіту, роботу, посаду, партнера, купити хороший будинок тощо. І завжди щось заважає знайти час для Бога, Біблії, побути в спокої та тиші. Коли настає час вимушеного карантину, здавалося б, можна було встигнути все на світі. Проте з'являються нові цілі та бажання, які вимагали віддати їм свій час замість того, аби побути з Богом.

Час – це валюта, якої завжди не вистачатиме. І від нас залежить, як ми її використовуватимемо у 2021 році. А ось біблійна порада щодо молитви до Творця: «Навчачас лічити отак наші дні, щоб ми набули серце мудре!» (Пс. 90:11-12).

Християни теж хворіють і, за ускладнень, помирають

Ведеться багато теологічних дебатів навколо

зцілення. Дехто переконаний, що зцілення більше не існує і чудеса припинилися разом зі смертю апостолів, інші вважають відсутність зцілень результатом малої віри. А дехто впевнений, що Божа воля суверенна, наші молитви мають силу, але останнє слово – за Богом.

Нас всіх об'єднала одна криза, під час якої було б надмірним лицемірством сказати: якщо ти захворів на COVID, значить, було мало віри. Не одужав? Погано молився?

Віра в Ісуса вчить нас бути, як Він. А Він Сам казав, що Отець «наказує сходити сонцю Своему над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних» (Мт. 5:45).

Криза не ставить на паузу боротьбу за цінності

Коли християни зрозуміли серйозність пандемії, вся увага була прикута до новин. Що буде? І як довго? Що нам, як християнам, варто робити? Почалися розмови про характер служіння, правильних чи неправильних служителів та церкви, про номінальних християн та тих, хто продовжує долучатися до діяльності церкви.

Проте різні антибожжі ідеології лише активувалися на ґрунті коронавірусу. Журналістська ліволіберальна машина почала масово створювати матеріали про потребу в легалізації абортів, одностатевих шлюбів, а феміністичні рухи, інтерпретуючи на власний розсуд статистику домашнього насилля, демонізували чоловіків, в той час, як серед жінок теж було багато агресорів.

Церква була дезорієнтована раптовою кризою, і нам знадобився час, щоб стати на ноги та боротися за цінності далі.

2021 рік – символічний екзамін на те, чи пройшли ми уроки минулого року. Нам дається ще один шанс, щоб стати твердо на ноги, підготуватися до потенційних криз і захистити те, заради чого ми є на землі. Ми переконані, що вірний Господь нас не залишить. А чи залишимося ми вірними Йому?

Дарина Ребро.

«Християни для України».

НЕЗАГУБЛЕНА СОВІСЬ – ПОВЕРНЕНІ ГРОШІ

«І я пильно дбаю про те, щоб завсіди мати сумління невинне щодо Бога й людей» (Дії 24:16), – так одного разу сказав про себе апостол Павло. Його життя – яскраве свідчення того, що це були не просто слова.

Жителі багатьох країн світу до кінця 2019 року могли не раз бачити дивне повідомлення в засобах масової інформації про те, що поліція одного з населених пунктів Британії – шахтарського села Блекхолл-Кольєр в англійському графстві Дарем декілька років не може встановити, хто підкидає значні суми грошей його жителям.

З 2014 року місцеві жителі виявили 13 пакетів, в кожному з яких було близько двох тисяч фунтів стерлінгів, – їх віднесли до відділку поліції. Намагання правоохоронців встановити таємничих благодійників через опитування місцевих жителів, працівників банків, зняття відбитків пальців з виявлених грошових банкнот були марними. Основною версією серед усіх, які розглядала поліція, була одна: хтось хоче допомагати жителям цього села.

Врешті-решт видання «The Guardian» повідомило цікаву новину про те, що наприкінці грудня 2019 року, під Різдво, благодійники самі виявили себе поліції. Це були двоє осіб, які не проживали в цьому населеному пункті, проте, як пояснила одна з них, з його жителями в них існує певний емоційний зв'язок, бо в минулому один із його жителів їй допоміг. Таємничі спонсори зажадали залишитися невідомими для громадськості, мотивуючи це тим, що увага та подяка їм абсолютно не потрібні.

Як виявилось, анонімні благодійники раптово розбагатіли і вирішили частиною грошей поділитися з нужденними. Обираючи в селі Блекхолл-Кольєр ті сім'ї, які найбільше потребували допомоги, біля їх домів на видному місці підкладали пакети з грошима. Ховаючись неподалік, вони спостерігали за тим, аби гроші підібрали люди, яким вони адресувалися.

Коли двоє людей зізналися у своїй доброчинності, представники місцевої поліції через ЗМІ подякували «добрим самарянами» за те, що вони зв'язалися з ними, а також висловили своє захоплення жителями села, які повернули всі знайдені гроші.

До речі, за британськими законами, якщо господарі знайдених грошей не встановили або вони відмовилися забирати їх, то через певний проміжок часу ці гроші повертаються тим, хто їх знайшов. Тому всі знайдені кошти, які люди віднесли до відділку поліції, їм повернули.

У цій історії вражає доброта людей, які, маючи можливість допомогти іншим, робили це. Таємно, безкорисливо, не шукаючи собі похвали чи бодай слова подяки.

За мораллю притчі про доброго самарянина, яку розповів Своїм сучасникам Ісус Христос, їх назвали «добрим самарянами». Проте не менше вражає і поведінка людей, які знаходили гроші.

Це ж якими чесними треба бути, щоб, відчувачи потребу в грошах і просто знайшовши їх біля свого будинку, віднести знахідку до відділку поліції.

Чи могло би статися щось подібне у нас? Риторичне запитання. Ми переважно бідкаємося, що хтось щось вкрав, забрав, не віддав... А якщо продавець на ринку чи в магазині «випадково помиляється», то чомусь звичай лише у свій бік...

Усе частіше ми чуємо про розкрадання грошей, які повинні були б бути використаними на соціальні виплати, на медицину, на забезпечення першочергових, нагальних потреб людей. Люди безсоромно ошуковують одні одних, серед чиновників процвітає корупція, через яку потерпають тисячі пенсіонерів, інвалідів, хворих.

«Не вкрадеш – не проживеш», – це стало без перебільшення частиною нашого фольклору та головним лейтмотивом життя й поведінки багатьох. Усе, що «погано лежить», враз знаходить свого нового власника.

Пригадуємо випадок, свідком якого довелося бути. Один із колишніх пресвітерів церкви, яку відвідую, перерахувавши вдома пенсію, яку йому принесла листоноша, виявив, що грошей забагато. Потрібно було бачити, як

здивувалися працівники відділення поштового зв'язку, коли він приніс зайві гроші. До кінця не розуміючи, що відбувається, вони із здивуванням перепитували, чому він їм приніс ці гроші. І дякували за таку виняткову доброчесність.

Чому те, що повинно бути нормою, сприймається як щось незвичайне? І звідки така чесність в англійців перед законом, перед людьми, власною совістю і перед Богом?

Звичайно, нічого не стається саме по собі. Високий рівень моралі та правової свідомості громадян формувалася упродовж багато століть. Англія здавна відома своїми реформаторськими тенденціями. І якщо в нас християнізація народу була значною мірою формальною та поверхневою, то в Британії вона мала глибинний характер.

Ще в XIV столітті Джон Вікліф переклав Біблію на англійську мову, ставши передвісником реформації в Англії, яку очолив сам король Генріх VIII (1491-1547), зробивши один із вагомих внесків в історію держави.

А Біблія короля Якова (1611 р.) і досі залишається однією з найбільш поширених та найбільш точних версій Біблії!

Саме на таких підвалинах була сформована державність Англії, і правила високої християнської культури та моралі проникли в усі сфери життя людей.

На жаль, такого не скажеш про наше минуле з 70-річною історією звірських переслідувань християн, руйнування та нищення всього, що пов'язане з іменем Бога. Наслідки цього ми пожинатимемо ще не одне десятиліття.

Відаючи належне утвердженню свободи віросповідання на законодавчому рівні, що призвело до неймовірного поступу в питаннях відродження віри в Бога, відновлення та будівництва культових споруд для поклоніння Богові та справляння релігійних обрядів, потрібно звернути увагу на необхідність викорінення такого негативного явища, як фарисейство з притаманним йому лицемірством.

Допоки переважатимуть формальність та фальш, доти не буде чесності ні перед іншим, ні перед Богом, ні перед власним сумлінням.

Ігор Крошук.

У КАЛІФОРНІ В БАПТИСТСЬКІЙ ЦЕРКВІ ПРОГРИМІВ ВИБУХ

23 січня у місті Ель-Монте, штат Каліфорнія, в баптистській церкві прогрімів вибух. Ймовірно, причиною стало те, що християни в цій церкві не приймають ідеї ЛГБТ-спільноти. Вибухівка спрацювала рано-вранці.

Уцеркві спрацював саморобний вибуховий пристрій, від якого повилітали вікна, але сама конструкція вціліла. Після вибуху в будівлі сталася пожежа. Дані про потерпілих не надходили. Поліція проводить розслідування. До того ж раніше невідомі зіпсували стіни храму, розписавши їх образливими виразами. Ймовірно, причиною вибуху стало те, що церква відома своїми проповідями проти представників ЛГБТ-спільноти. Місцева баптистська громада не поступається християнськими принципами стосовно сексуальності та не приймає ідей ЛГБТ. Зокрема, її пастор Брюс Меджія відомий як категоричний противник «одностатевих шлюбів».

Через свою позицію християни уже тривалий час піддаються тиску з боку ліберальних середовищ. ЛГБТ-спільнота звинувачує пастора у поширенні «мови ненависті», а саму релігійну громаду вони називають «ненависницькою групою».

Місцеві ліві активісти навіть спробували зібрати 15 000 підписів під петицією про заборону діяльності у місті громади, яка не приймає ідей ЛГБТ.

Коментуючи суботній напад із використанням вибухівки, пастор Брюс Меджія заявив, що такі методи не змусять його самого та його громаду відреститися від християнських поглядів на сексуальність.

slovoproslovo.info.

ПРО ВОРОГІВ І ДРУЗІВ МОЛИТВИ РОЗМІРКОВУВАЛИ УЧАСНИЦІ СЕСТРИНСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ У ТЕРНОПОЛІ

«Навчи нас молитися» – з таким проханням більш ніж дві тисячі років тому звернулися учні до Ісуса Христа. І Він залишив для них та й, зрештою, для всіх майбутніх поколінь, молитву «Отче наш».

Питання молитви актуальне і для сьогоднішнього. Тому наприкінці минулого року на Тернопільщині було проведено жіночу конференцію на тему «Навчи нас молитися».

У зв'язку з карантинними обмеженнями в домі молитви, що по вулиці Квітків, 19, у Тернополі, зібралось понад сто делегаток конференції (рік тому в залі було значно більше людей), решта мали нагоду спостерігати за служінням онлайн.

Розпочав конференцію служитель місцевої церкви Сергій Швед, який повів присутніх у щирий молитви про благословення. Після чого прекрасним співом служив хор місцевої церкви.

Старший пресвітер об'єднання церков

ХВС Тернопільської області Віталій Яцюк у своїй проповіді зробив наголос на вагомості тихої молитви в житті християнина.

«Молитва має бути від щирого серця. Молитва подяки та похвали дуже важлива перед Божим лицем. Вона веселить серце людини, а Бог знає, як і коли відповісти», – зазначив служитель.

Своїми авторськими віршами ділилися Марія Занько (м. Тернопіль) та Оксана Гудзь (с. Огрзківці).

Завідувачка відділу жіночого служіння в Тернопільській області Галина Терещенко запросила до слова гостю конференції з Хмельниччини, директорку департаменту служіння дітям та підліткам УЦХВЕ Ларису Мурах, яка поділилася історією свого зцілення по Божій милості.

«Навіть через важкі обставини Бог говорить до людини та будує взаємовідносини з нею. Можливо, в часи важких випробувань Бог готує тебе, щоб у майбутньому ти став живим свідком Божої милості для свого ближнього», – зазначила сестра Лариса.

А центральну тему конференції – «Навчи нас молитися» – викладав Ростислав Мурах, старший пресвітер об'єднання церков Хмельницької області.

«Молитва – це розмова з Богом про Нього, про себе, про взаємовідносини з Ним. Молитви є різні й звершуються по-різному, але важливо пам'ятати, що Богів приємно, коли ми говоримо з Ним про Нього», – зазначив спікер.

Він окреслив друзів і ворогів молитви. Вороги внутрішні – це гріх, ідоли, непростення, неправильні мотиви, негативне сповідання в молитві, лінь; а зовнішні – це люди і їхня духовна наповненість, місцевості, слуги сатани.

Друзі молитви – це піст, віра, молитва по Слову, молитва в Ім'я Ісуса Христа, молитва згоди, молитва церкви.

«Молитва – це велика праця. Щоб отримати відповідь, потрібно постояти на колінах!» – підсумував служитель.

Щірі молитви були гарним практичним доповненням усього сказаного у проповіді, викладі, віршах, свідченнях. Тепла атмосфера спілкування огорнула й приміщення, в якому учасників конференції нагодували смачним обідом.

І нехай за всякого часу в наших серцях не маліє бажання молитися, щоб ми розмовляли з Богом про Нього, про себе і про наші взаємовідносини з Ним!

КОРИСТЬ СКОРБОТ

«Говорить до неї Ісус: Іди, поклич чоловіка свого та й вертайся сюди. Жінка відповіла та й сказала: Чоловіка не маю... Відказав їй Ісус: Ти добре сказала: Чоловіка не маю. Бо п'ятьох чоловіків ти мала, а той, кого маєш тепер, не муж він тобі. Це ти правду сказала» (Ів. 4:16-18)

Якби не ті п'ять колишніх чоловіків, якби не той, як би сьогодні сказали, «співмешканець», якби на засудження оточення, то навряд чи пішла б та самарянка до криниці Якова «коло години десь шостої» (Ів. 4:6), тобто о 12-й дня за нашим часом.

Саме згадані обставини змусили цю жінку йти по воду у спеку, і якби не вони, їй би не судилося зустрітися з Христом віч-на-віч, щоб після короткої розмови з Ним проголосити для себе, для ближніх, для наступних поколінь, які читатимуть ці євангельські рядки, неперевершену істину: «Ходіть но, побачте Того Чоловіка, що сказав мені все, що я вчинила. Чи Він не Христос?» (Ів. 4:29)

Чи не Він Христос? Для цієї коліс нещасної, а тепер блаженної жінки це не було запитанням, це стало істиною, найреальнішим фактом в її житті, як невдовзі це стало реальністю і для її інopleмніників: «А до жінки казали вони: Не за слово твоє ми вже віруємо, сами бо ми чули й пізнали, що справді Спаситель Він світу!» (Ів. 4:42).

Якби не вроджена сліпота, не відбулася б зустріч сліпця із Спасителем, Господь би не помазав йому очі сумішшю

зі слини і не сказав би: «Піди, умийся в ставку Сілоам визначає це Посланий. Тож пішов той і вмився, і вернувся видючим...» (Ів. 9:7). Ну, а далі сліпець не визнав би в Ісусі Сина Божого і не «вклонився Йому» (Ів. 9:38).

У цих двох євангельських випадках, попри їх відмінності, які прямо впадають у вічі, є кілька суттєвих подібностей. І це не тільки визнання в Ісусі Сина Божого, довгоочікуваного Месії. Є ще одна риса, яка явно проглядає в характері самарянки та сліпонородженого, – це покора, через яку обидва біблійні герої (хіба вони могли припустити, що через тисячоліття у невідомих країнах їх будуть брати за приклад!) не розчарувалися в чоловіках (самарянка) та в людстві в цілому (сліпонороджений).

Самарянка через весь біль, який спричинили їй чоловіки, адже в ті часи ініціатором розлучення міг бути виняково чоловік, власністю якого, фактично, була жінка, все-таки заговорила з Незнайомцем, Який, до того ж, походив з ворожого племені. Саме покора не дала відразу відкинути Його.

Нелегка доля випала і сліпонородженому, як у ті часи, так і в сьогоденні, більш «гуманні», сліпим часто буває перелівки від оточення, проте цей чоловік не розчарувався, не втратив віру в людство, тому і виконав Христовий наказ: піти і вмитися в купальні Сілоам. І «пішов той і вмився, і вернувся видючим...» (Ів. 9:7).

«Через великі утиски треба нам входити у Боже Царство» (Дії 14:22), – цей біблійний принцип багатьом не до вподоби, проте, зважаючи на згадані біблійні приклади, стає зрозумілим, що цей принцип правильний і дуже дівий, утім, як і вся Біблія (див. Євр. 4:12).

«ВІДКРИТИЙ КОД» БІБЛІЇ

У програмуванні є таке поняття, як «відкрите програмне забезпечення», тобто програми, в які будь-хто може внести свої правки. Це поняття з'явилося на противагу комп'ютерним програмам, які таких змін робити не дозволяли. Але яке відношення має Біблія до цих понять?

«**Ц**е все в притчах говорив Ісус до людей, і без притчі нічого Він їм не казав» (Мт. 13:34), – тобто Ісус передавав вічні істини, божественну науку змістовними образами, які були зрозумілі оточенню, здебільшого малоосвіченому. Ці образи не тільки були добре зрозумілими, але й добре запам'ятовувалися, що дозволило євангелістам через десятки років з пам'яті записати ці притчі і зберегти для наступних поколінь, зокрема для нас.

Крім того, що ці притчі були зрозумілими (причому не тільки для Ісусового оточення, але й особисто для нас) і добре запам'ятовувалися, вони вдихали життя в

сухі богословські істини і робили їх цікавими для людей, що не можна сказати про більшість книг і періодичних видань, які розповідають людям про Бога.

А тепер запитаймо себе: що заважає нам, сучасним послідовникам Ісуса, робити так, як і Він?

Брак мудрості? Та «якщо кому з вас не стачає мудрості, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, і буде вона йому дана» (Як. 1:5).

Брак любові? Може, саме це не дає зрозуміти проблем оточення, не дозволяє побачити, що «все створіння разом зійдає й разом мучиться аж досі» (Рим. 8:22).

А може, оточення не прислухається

до нашої проповіді про Спасителя тому, що ми не говоримо зрозуміло для них мовою? Пам'ятаєте Павлове: «Для юдеїв

я був як юдей, щоб придбати юдеїв; для підзаконних був як підзаконний, щоб придбати підзаконних... для німеччин був як

німеччин, щоб придбати німеччин. Для всіх я став усім, щоб спасти хоч деяких» (1 Кор. 9:20, 22)?

Що заважає нам діяти? Але повернімося до Біблії і її «відкритого коду».

Ісус після Свого Вознесіння залишив історію Церкви писати нам, тобто «не мудрим, німеччин, незнатним, приниженим, нічого не значущим», знову ж таки, згідно з апостолом Павлом (див. 1 Кор. 1:27-28).

І не тільки Церкви, але й усього світу: «Тож ідіть, і навчіть всі народи, християчи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь» (Мт. 28:19-20).

Так, Ісус обіцяв не покидати нас, але те, що буде записане в історії Церкви, залежить саме від нас. Чим не аналогія з відкритим програмним забезпеченням? І чим не тема профільної місіонерської проповіді?

№ 2 (197) Виходить щомісяця лютий 2021 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк; літературний редактор — Людмила Бендус; технічний редактор — Тарас Пришляк; оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в друкарні «Від і До», місто Чернівці вул. заводська 37 - В. Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 15000 примірників. Замовлення № 923.